

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P.
De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev.
C. Hanko, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman,
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

Vol. XVI, No. 5. Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

DECEMBER 1, 1939

Subscription Price \$2.00

MEDITATIE

Het Teeken Van Immanuel

De geboorte van Jezus Christus was nu aldus; want als Maria, zijne moeder, met Jozef ondertrouwd was, eer zij samengekomen waren, werd zij zwanger bevonden uit den Heiligen Geest. Jozef nu, haar man, alzoo hij rechtvaardig was, en haar niet wilde openbaarlijk te schande maken, was van wil haar heimelijk te verlaten. En alzoo hij deze dingen in den zin had, ziet, de engel des Heeren verscheen hem in den droom, zeggende: Jozef, gij zoon Davids! wees niet bevreesd. Maria, uwe vrouw tot uw te nemen; want hetgeen in haar ontvangen is, dat is uit den Heiligen Geest. En zij zal een zoon baren, en gij zult zijn naam heeten Jezus, want hij zal zijn volk zalig maken van hunne zonden. En dit alles is geschied, opdat vervuld zou worden, hetgeen van den Heere gesproken is door den profeet, zeggende: Ziet, een maagd zal zwanger worden, en eenen zoon baren, en gij zult zijn naam heeten Emmanuel; hetwelk is, overgezet zijnde, God met ons.

Matth. 1:18-23.

De volheid des tijds begon aan te breken!

Wonderlijke volheid des tijds, wanneer het Wonder aller wonderen op aarde zou worden gewrocht!

Reeds begonnen de hemelen te scheuren!

Gabriël, die voor God staat, was tot tweemaal toe uit den hemel nedergedaald, boodschapper Gods om Gods wonderen aan te kondigen; eerst om bij het reukofferaltaar den bejaarden Zacharias de belofte

van eenen zoon des ouderdoms te brengen, een zoon, die groot zou zijn als de wegbereider des Heeren, de Elia, die komen zou; daarna om in de nederige woning eener verbaasde doch stil-geloovige maagd binnen te treden met de boodschap, dat in haar de profetie vervuld zou worden der maagd, die zwanger zou worden, wier zoon men Immanuel zou heeten!

Wonderlijke raad van den sterken God!

Op de suggestie des engels had Maria zich naar haar nicht Elizabet gespoed, om daar het teeken te zien van het Goddelijk Woord, tot sterking ook van haar eigen geloof, dat voor God niets te wonderlijk is. En begroet was ze geworden als de moeder der Heeren, toen op Maria's groet het kindeke in Elizabet's schoot opsprong; en als de gezegende onder de vrouwen, die in de hope der belofte hare kinderen hadden gebaard. En geprezen had ze den Heere, Die nederigen verhoogt, en hongerigen met goederen vervult.

En thans begon ook zij tot een teeken gesteld te worden!

Het teeken van Immanuel!

Ziet, een maagd zal zwanger worden en zal een zoon baren!

Ondertrouwd was ze, in Gods wijs bestel, met Jozef, een zoon Davids, opdat immers haar zoon straks ook rechtens als Davids Zoon kon worden ingeschreven; en tevens ook tot verberging van het teeken voor de profane oogen der onheiligen. Straks heet haar Zoon het kind van Jozef en Maria; de timmerman's zoon!

En de dingen, die met haar geschieden naar het woord des engels, had ze met haar ondertrouwd man niet besproken. Ze had ze alle bewaard in haar hart, ze overleggende en bepeinzende. Was de zaak niet te teeder om met Jozef te worden besproken? En bovendien, hoe zou haar woord voldoende kunnen worden geacht ter verklaring van het Goddelijk wonder dat met haar en in haar verwerkelijkt was en werd? Het Goddelijk heilgeheim eischte het Goddelijk Woord ter verklaring.

En had ze niet op den Heere haren weg gewenteld? Zou Hij ook hier geen uitkomst geven, en zorgen,

dat ze ook voor Jozef gerechtvaardigd werd?

En de Heere beschaamde hare stille hope niet.

Nogmaals komt de engel des Heeren, thans in den droom, om Maria's toestand haren ondertrouwd man te verklaren.

Te verklaren als een teeken.

Het teeken van Immanuel!

Wonderlijk teeken!

Geheel eenig teeken: ziet, een maagd zal zwanger worden!

Zoo was, eeuwen tevoren, door de profetie, het teeken aangekondigd. En opdat die profetie ten einde toe vervuld zou worden, daarom is dit alles geschied. Daarom werd de engel, die voor God staat, naar de maagd van Nazareth gezonden, om haar kond te doen hetgeen met haar geschieden zou; daarom werd Maria zwanger bevonden uit den Heiligen Geest; daarom was Jozef, den toestand zijner ondertrouwde vrouw bemerkend, van wil haar heimelijk te verlaten; en daarom kwam de engel in den droom tot hem, om hem het teeken van Immanuel te verklaren. . . .

De profetie moest vervuld!

En daartoe was het niet genoeg, dat het teeken door Gods wondermacht zou worden gewrocht, het moest ook als teeken worden gezien! Ziet, een maagd zal zwanger worden!

Zoo was het teeken aangekondigd.

Door den profeet Jesaja voor de ooren des goddeloozen konings van Juda geprofeteerd! Neen, Achaz begeerde geen teeken. Vooral geen teeken wilde hij. Bang, doodsbang was hij voor een teeken. Hij begreep dat teekenen uit den hemel heerlijk zijn voor het geloof, dat den Heere verwacht, doch dat ze den goddeloozen slechts ten oordeel kunnen strekken. En op den Heere wachten wilde hij niet, kon hij niet, durfde hij niet; niet nu Rezin, de koning van Syrië met Pekah, Israel's koning had samengespannen tegen hem. Liever vertrouwde hij op Assyrië. Maar in weerwil van zijne weigering kondigt de profeet hem toch aan, dat het heil des Heeren is, en dat de Heere Zelf een teeken zal geven, een teeken van verlossing allen, die op Zijnen Naam vertrouwen: Ziet, een maagd zal zwanger worden en zal een zoon baren, en zijnen naam Immanuel heeten!

Geheel eenig teeken!

Een teeken is een waarneembaar iets, iets, dat valt binnen den kring van onze aardsche waarneming, ter aanduiding van het doorbreken van Gods onzichtbaar genadewonder, van de tegenwoordigheid en werkelijkheid van de geestelijke dingen van Gods eeuwig koninkrijk. Op het teeken wordt onze aandacht in het bijzonder gevestigd. Nu eens worden we bij het teeken bepaald door het Woord des Heeren, dat met het teeken gepaard gaat, en dat het teeken stelt. Zoo werd het zand, dat bij den oever der zee is, tot een teeken; zoo werden de starren in hare menigte tot een

teeken gesteld; zoo is de alles omspannende boog in de wolken een teeken. Maar soms ook is het teeken zelf een wonder, en trekt het onze aandacht door zijn bijzonder karakter. Het wijkt af van de gewone ervaringsdingen. Als de dooven hooren, en de blinden zien, en de stommen spreken, en de kreupelen wandelen, en duizenden worden met enkele brooden en visschen gespijzigd tot overhoudens toe, en de dooden worden opgewekt, dan zijn dat alle teekenen, teekenen van de macht van Hem, Die alle onze krankheden op zich heeft genomen, Die inging in onzen dood, om ons leven en eeuwige herstelling te schenken, oogen om te zien, ooren om te hooren, een mond om Zijnen lof te verkondigen. En dan trekken zulke teekenen, door het geheel bijzondere en ongewone, dat hen kenmerkt, vanzelf onze aandacht.

Ze roepen ons toe: hier werkt het wonder van Gods genade!

Ze getuigen: hier is het koninkrijk der hemelen!

En zoo is het in geheel eenigen zin met het teeken van Immanuel! Ziet eene maagd zal zwanger worden! En dan wel zeer zeker en met nadruk eene *maagd*. Ook hieraan mag men gaarne tornen. De Schrift zou eigenlijk niet leeren, dat onze Heiland geboren werd uit een maagd. Het woord in de profetie van Jesaja gebruikt kan immers ook beteekenen: jonge vrouw! Christus was immers door Jozef uit David! De vleeschwording vereischt immers niet de maagdelijke geboorte; er is geen enkele reden, waarom de Zoon Gods onze mensche-lijke natuur niet had kunnen aannemen op de gewone wijze, door gewone ontvangenis en geboorte! En toch, al hetgeen ons hier in het eerste hoofdstuk van het Evangelie naar Mattheus wordt medegedeeld is geschied, juist opdat het duidelijk zou blijken, dat de Heere Zijn profetisch Woord had vervuld! Hier was een teeken! Een teeken, dat Jozef niet verstond, daar hij Maria immers nog niet tot zijne vrouw genomen had! En waar zou dan toch het teeken zijn, zoo een getrouwde vrouw zwanger geworden ware en een zoon had gebaard?!

Geheel eenig teeken!

Andere teekenen kunnen worden herhaald, dit teeken geschiedt slechts eenmaal.

Andere teekenen getuigen: het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen! Dit teeken roept ons toe: Gods Zoon is vleesch geworden en heeft onder ons getabernakeld!

Andere teekenen kunnen alleen bestaan of geschieden, omdat dit teeken geschied is!

Wonder der wonderen! Teeken aller teekenen!

Ziet, een maagd zal zwanger worden!

En Jozef?

Hij zag het teeken, maar niet als teeken van Immanuel!

En hoe zou hij ook het teeken kunnen verstaan, zonder de daarmee gepaard gaande Goddelijke open-

baring? Is juist dit teeken van 't allergrootste Wonderwerk des Heeren niet vatbaar voor eene verklaring, die het laat opkomen uit natuurlijke oorzaken van menschelijke zonde?

Jozef zag het teeken, maar als teeken van zondige ontrouw!

En waar hij van edelen geest was, wilde hij haar niet openbaar te schande maken, haar heimelijk, zonder publieke beschuldiging, naar private overeenkomst en wederzijdsch goedgevinden, verlaten!

Maar, daar Jozef een man was, die den Heere vreesde, geloofde hij het Goddelijk Woord, dat het teeken verklaarde.

En aanvaardde hij het teeken!

In gehoorzaamheid des geloofs!

Wonderlijke geboorte!

Geboorte van den Wonderzoon!

Want: de geboorte van Jezus Christus was aldus!

Zoo verhaalt ons de eerste der evangelie-beschrijvingen. Op de wijze van die geboorte, op het gansch wondere van de geboorte van Jezus Christus in verband met en vervulling van de profetie, wil hij onze aandacht vestigen. Niet op tijd of plaats, niet op omstandigheden valt bij hem de nadruk. Maar op de wijze, op het geheel bijzondere, het wonderlijke van het komen van Immanuel wil hij wijzen, zooals dit door de ervaring van Jozef tot openbaring kwam.

Immanuel is gekomen!

Daarop valt hier alle openbarinslicht! Dat Hij geboren werd zonder den wil des mans, ontvangen van den Heiligen Geest, geboren uit eene maagd, die weliswaar ondertrouwd was, doch die zwanger werd bevonden "eer zij samengekomen waren", dat is hier de zaak, waarop onze aandacht wordt gevestigd. Aldus was de geboorte van Jezus Christus! Opdat gij zoudt weten en gelooven, dat Hij is Immanuel, God met ons; en geloovende het leven zoudt hebben in Zijnen naam!

Immanuel, God met ons!

God is geopenbaard in het vleesch!

De Zone Gods, één in wezen met den Vader en den Heiligen Geest, ging in ons vleesch en bloed in, nam het vleesch en bloed der kinderen aan. God werd ook mensch! De Eeuwige kwam ook in den tijd! De Oneindige werd ook eindig! De Almachtige werd ook zwak! De Heer werd ook knecht! De Schepper werd ook schepsel! En schoon Hij óók mensch, tijdelijk, eindig, zwak, knecht werd, toch bleef Hij de Zoon, God uit God, de Eeuwige, Oneindige, Almachtige, Heere, de Schepper van hemel en aarde!

Het Woord is vleesch geworden, maar bleef het eeuwige Woord!

De Levende kwam bij de dooden, werd sterfelijk, ging in den dood der dooden in, om Zich te openbaren als de opstanding en het leven!

Hij kwam! Hij werd "aldus" geboren! Aldus, omdat Hij de Immanuel moest zijn! Zoo moest het,

zouden de kinderen gered worden uit den dood. Een andere weg dan door den dood des Zoons van God in ons vleesch was er niet. Hij moest God zijn. Hij moest mensch zijn. Hij moest rechtvaardig mensch zijn. We weten het!

Immanuel!

Het begin en beginsel van de tabernakel Gods bij de menschen! De centrale realizeering van Gods eeuwige Verbond! In Hem is God met ons intiem. In Hem is God met ons onscheidbaar. In Hem is God met ons eeuwiglijk.

Door Hem wordt Gods Verbond bevestigd!

Uit Hem wordt straks Gods Verbond gerealiseerd, totdat God zijn tabernakel over ons zal spreiden!

Ziet, een maagd zal zwanger worden!

En ziet, Ik maak alle dingen nieuw!

En ziet, eindelijk: De tabernakel Gods is bij de menschen!

Want: "aldus was de geboorte van Jezus Christus"! Heerlijk wonder!

Immanuel-Jezus!

Want: gij zult zijn naam heeten Emmanuel!

God met ons!

En, o zeker, die naam beduidt zijn Goddelijke en menschelijke natuur in eenigheid des Goddelijken persoons. Maar hij beteekent toch ook, dat we in Hem God mogen aanschouwen, zooals Hij met ons is, vóór ons, onze eeuwige Vriend, Die ons heeft liefgehad, en Die ook bij ons wil wonen!

Daarom is Hij ook Jezus!

Want: gij zult zijn naam heeten Jezus!

Immanuel-Jezus!

Wonderlijke, heerlijke, blijde vereeniging! Want wij liggen midden in den dood! Dood zijn we door de zonden en misdaden. Schuldig en verdoemelijk voor God. Vijanden Gods en kinderen des toorns, gelijk ook de anderen. Hoe zal God dan met ons zijn? Zal Hij Immanuel zijn, dan moet Hij Jezus wezen, Jehova-heil! En zal Hij Jezus zijn, en ons verlossen van de macht der zonde en des doods, om ons op te heffen tot in de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods, dan moet Hij Immanuel zijn.

Immanuel—Jezus!

Die twee zijn nooit te scheiden. Ontken, dat Hij Immanuel is, en ge houdt geen Jezus over. Of ook, loochen zijn Jezus-zijn, en ge kunt tot geen Immanuel komen! Daarom: wie belijdt, dat Jezus Christus in het vleesch gekomen is, die is uit God!

Jezus-Immanuel!

Hij maakt Zijn volk zalig van hunne zonden, hen rechtvaardigende door Zijn bloed, vrijmakende door Zijn Geest.

Hij kan, en wil, en zal in nood,

Zelfs bij het naadren van den dood,

Volkomen uitkomst geven!

Halleluja!

H. H.

EDITORIALS

Untrue And Somewhat Conceited

In "The Banner" of November 16 we found the following statement by the editor:

"All these issues (that are at present being considered in the Netherlands, H.H.) are foreign to our own Church, except the one on Common Grace; and this was settled at the synod at Kalamazoo in 1924. When Dr. K. Schilder was among us, about eleven months (ago?? H.H.) he sought to reopen that controversy by propagating his off-color views on that subject, but the attempt was not successful. Many of our people are wondering what the decision will be next spring. (That is, when the Synod of Sneek will resume its sessions and deliberate upon the doctrinal issues, H.H.). May it be our earnest prayer that the truth will prevail and that peace will be preserved".

I qualify these statements as untrue and also as somewhat conceited.

Untrue is the statement that Dr. Schilder "sought to reopen that controversy by propagating his off-color views on that subject, but the attempt was not successful."

Dr. Schilder did not try to reopen a controversy, but to heal a breach. The editor of *The Banner* may reply that the professor, nevertheless, had to attempt to reopen the controversy in order to try to heal the breach. And this would be true. But he, nevertheless, states an untruth when he presents the matter as if it were Dr. Schilder's ultimate purpose to reopen a controversy. Had he written the truth, he would have said: "Dr. Schilder made an attempt to heal the breach caused in 1924, but because of rather successful opposition on the part of the Rev. H. J. Kuiper c.s., he failed". And what sort of opposition was offered? Was it in the form of a defense of the truth? No, but it assumed the form of a cowardly fear to discuss matters in a colloquy between brethren of the Christian Reformed and Protestant Reformed Churches!

Conceited is the phrase "off-color views".

This implies, ofcourse, that there is a standard color somewhere, by which all colors must be judged. It presupposes that this standard color was mixed when the Synod of Kalamazoo adopted its Three Points. And it means that any views that are a shade different from the Kalamazoo-standard color must be branded as off-color!

I was always afraid that the Rev. Kuiper's mind was hopelessly closed to any reasonable discussion on the matter of common grace, closed by those three ecclesiastical decisions that were adopted in 1924.

But that he considered that Synod as so absolute

infallible that any views differing from the declarations of 1924 must be considered off-color, is something new to me. I consider this an attitude of ecclesiastical conceit.

Is there no one in the Christian Reformed Churches that dare oppose this Roman Catholicism?

For the rest, we also earnestly pray that "the truth will prevail and that peace will be preserved" when the Synod of Sneek resumes its meetings.

But it is also evident that the Rev. Kuiper and I mean something radically different, when we pray for these blessings.

He means "that our own ecclesiastical decisions may be justified".

I mean: "that the truth of the Word of God and our Reformed Confessions may prevail".

And these two are quite different.

Nor can the Rev. H. J. Kuiper prove that they are not.

H. H.

Why Not State Yours, Brother?

In the same issue of *The Banner* from which we quoted above we also read the following item:

"The discussion of the subject at the synod of Sneek led to an incident which will interest our readers. Prof. K. Schilder remarked that they should seek contact with the Protestant Reformed Church of the United States, especially because they correspond with churches with which they have much less in common, for instance the Reformed Church in America, which has Free Masons among its members. Prof. G. Ch. Aalders, who represented his Church at our synod this year, was of a different opinion. He stated that the Hoeksema group is very small and a 'one man Church'. By seeking contact with this group his Church would offend other Reformed denominations in America with which it has or should seek fellowship.

"We shall let our readers draw their own conclusions".

But we ask: why do you not state your conclusions, brother?

Do you think that it is safe for Banner-readers to draw conclusions of their own, without any guidance from the editor of *The Banner*?

In that case I am once more taken by surprise.

Or does that last statement mean: the matter is sufficiently clear: Dr. Aalders was right?

In that case I would have you state and defend your position clearly on this point.

Would you not take pains to answer the following questions?

1. Do you defend Dr. Aalders' attitude against us and against me personally as he revealed it, evidently, at the synod of Sneek, although he had never had any contact with us, never would have anything to do with us, refused an invitation to speak for us, and never met me personally, nor made any attempt to meet me? If you do; you are worse than I thought.

2. Can you defend the statement that "Hoeksema-group" is a "one man Church"? If you can, you are much handier at "hocus pocus" than I imagined.

3. Is it correct to refuse correspondence with a certain Church on the ground that it is very small? If you think so, your thought is offensive to the Lord of His Church Himself.

4. Do you justify the "secession" or as you rather call it, "return" of your own churches from the Reformed Church of America? Is your separate existence as churches still justified according to your opinion? If so, then, in the light of this opinion answer Dr. Schilder's argument that his Churches surely ought to seek correspondence with us, if they have and keep correspondence with Churches that permit free masons?

Why not state your own conclusions, brother?

H. H.

Bilateral Foolishness

In one of our weekly magazines (Newsweek) we read the following:

On one side of the theological fence stands William Floyd, retired New York real-estate dealer, descendant and namesake of a signer of the Declaration of Independence. Twenty-seven years ago, after reading Thomas Paine's "The Age of Reason," he quit Christianity and began editing a freethinking journal called *The Arbitrator*. He is now a member of Dr. John Haynes Holmes' Community Church in Manhattan.

On the other side of the fence stands Dr. Harry Rimmer, Presbyterian evangelist. Nineteen years ago he incorporated a Research Science Bureau, to investigate man's origin and the Bible's scientific accuracy. For the past fifteen years Dr. Rimmer and the bureau have offered all comers \$100 for proof that the Bible contained a scientific error. In all that time, he claims only one man ever tried to force payment of the \$100 in court. In 1932, Col. Ode C. Nichols, a Los Angeles freethinker who had

seen the offer advertised, cited several alleged errors in the Bible and demanded the \$100. When Dr. Rimmer refused to pay, Colonel Nichols sued him for the reward in New York. But the Californian lost on a technicality: the evangelist argued that the bureau, not he personally, had sponsored the ad.

Two months ago, Dr. Rimmer, consulting his flawless record, decided to raise the ante to \$1,000. On Oct. 31, he advertised in *The New York Herald Tribune*, announcing a week's preaching engagement at Central Baptist Church—and the new offer. Last week William Floyd snapped him up. He brought suit in municipal court demanding \$1,000 for "proof" of five Biblical mistakes.

By the oddest coincidence Floyd chose as an attorney the very man who had argued the Nichols case against Dr. Rimmer in 1932—Joseph Wheless, 71-year-old director of *Freethinkers of America* and veteran of many a lawsuit involving church vs. state. And by another coincidence, the Floyd-Wheless brief turned out to be a second edition of the Nichols-Wheless brief. Its main points:

1—The Bible says the world was created in six days. Scientists claim it evolved through millions of years.

2—Noah's ark, as described in Genesis 6, "could not possibly contain all . . . animals and living things and the food necessary for them."

3—Leviticus 11 states that the coney and the hare chew the cud. Neither does.

4—Exodus 16 and Numbers 11 declare God let quail fall around the wandering Jews' camp—"as it were a day's journey (28 miles, according to Floyd) on this side, and as it were a day's journey on the other side. . . and as it were two cubits (3.66 feet) high upon the face of the earth." The quail-covered area, according to Floyd and Wheless, would be about 2,992 square miles; the volume of quail, 305,288,552,448 cubic feet. Allowing 27 cubic inches per quail, this would mean God had sent 19,538,467,356,672 quail. Since there were at least 2,414,200 Israelites in the camp, who took 36 hours to pick up the birds, each person must have picked up 85 quails per second.

Last week both Floyd and Dr. Rimmer felt confident of victory. They had their views recorded for broadcast over 150 radio stations. The evangelist attacked three of Floyd's arguments: science, he said, hasn't

proved evolution; the biblical coney and hare are extinct; and the quail didn't necessarily cover the whole area around the camp.

Yes, and Dr. Rimmer might also consider that there is an admonition in the Bible warning us against pearls before swine.

I consider that the folly of this case must at least as much, if not more, be sought at the side of Dr. Rimmer as at the side of Mr. Floyd.

To be sure, it is folly on the part of the latter to "snap up" Mr. Rimmer and submit the question as to whether there are scientific errors in the Word of God, to a worldly court. And the alleged errors he found are mostly so old that he ought to be ashamed to call attention to them once more. But what can you expect of "freethinkers", who confuse true freedom of thought with the licentious divorce of their mind from the Word of God? The natural man does not understand the things of the Spirit. They are foolishness to him, because they must be spiritually discerned, which he cannot do.

But I consider it no less foolish, and also in conflict with a proper sense of respect for the Word of God, on the part of Dr. Rimmer thus to offer Holy Writ to the world of unbelievers to snap at.

It is all very well, we think, to defend the Word of God and the truth of it over against anyone that profanely attacks it, although even in this respect one should employ proper discretion. We are, indeed, called to preserve the truth, to profess it, and to defend it against the attacks of the enemy.

But it is an altogether different question, whether we ought to provoke the world of unbelief and challenge them to find "scientific errors" in the Bible. In the first place, it seems to me, that anyone with a proper sense of respect for the Bible as the Word of God does not so expose it to the attack of freethinkers. It always hurts our Christian feelings when they do heap their contempt upon Scripture, or upon part of the truth. Why should we, knowing what is their spirit and attitude over against Scripture, intentionally provoke and challenge them to do so? In the second place, the challenge itself on the part of Dr. Rimmer is foolish. He must know quite well, that in such a case as he and his bureau propose, there will be no agreement on the fundamental question at issue. In other words, before such a challenge could mean anything at all, Dr. Rimmer and whoever chooses to accept his challenge ought to agree as to what constitutes a "scientific error". No, we heartily believe with him that there are no scientific errors in Scripture. But I also maintain that Scripture is the revelation of God in Christ, and not a book of "science". And will Dr. Rimmer and Mr. Floyd agree on a definition of "scientific error"? Will not Mr. Floyd as an unbeliever insist that it is a scientific error that Jonah was swallowed

by the whale and emitted alive three days later? And what will Dr. Rimmer do in such a case? Will he demonstrate scientifically that this is quite in harmony with "science"? Or will Mr. Floyd accept it as scientifically quite correct that Christ is born of a virgin? And if he denies it, will Dr. Rimmer appeal to science to prove or disprove the Incarnation? In other words, the challenge is foolish because Dr. Rimmer and those whom he deliberately challenges do not stand on common ground, proceed from different basic principles, ought to, at least, and look at things with different eyes.

In the third place I consider it far beneath the dignity of the Bible and of any teacher or preacher of Scripture, to make the Word of God a subject of betting. He offers a thousand dollars to anyone that will try to attack the Scriptures!

And, lastly, I consider it folly to send forth such a challenge, because to my mind there is no secular court that can properly determine the matter. According to what laws or standards of judgment will the judge in the case determine the matter? Must he consider the case from the standpoint of Dr. Rimmer or from that of Mr. Floyd. Must the case be decided by faith or by reason? And will it not largely depend upon the question whether or not the judge is either a free-thinker or a believer?

And what is the fruit of a challenge of this kind? Suppose that Dr. Rimmer wins his case; will he have served the cause of Christ, of the Bible, of the truth? Not at all. And suppose he loses it? Will he not be the cause that mockery and contempt is heaped upon the Word of God?

A provocation of this kind may serve, indeed, to make Dr. Rimmer and his bureau famous, or notorious, but it can do no possible good to the kingdom of God.

I believe that the Bible is the Word of God, and I love its truth. But frankly, I care not one whit whether Dr. Rimmer or Mr. Floyd wins this case.

H. H.

1899-1939

WEDDING ANNIVERSARY

On Tuesday, November 28th, our beloved parents,

THOMAS RHODA

and

JENNIE RHODA-Vandertill

commemorated their 40th wedding anniversary.

We thank our Father in heaven for His protecting care over them, and the rich blessings bestowed in the past. It is our sincere prayer that the Lord may spare them for each other and for us for many years to come.

The grateful children and grandchildren.

849 Oakhill St., S. E.

Grand Rapids, Mich.

Dr. Schilder's Antwoord Aan Ds. Zwier

We hebben onlangs in ons blad opgenomen het antwoord, dat Ds. Zwier aan Dr. Schilder gaf op een vraag van dezen aangaande de eigenlijke beteekenis van het eerste door de Kalamazoosche Synode aangenomen Drie Punten. Hetzelfde willen we nu ook doen met het antwoord, dat Dr. Schilder daarop geeft aan Ds. Zwier waarin gene zijn oordeel over het eerste punt, zooals het door dezen werd gequalificeerd, te kennen geeft.

Ik hoop van harte, dat Ds. Zwier dit oordeel van Dr. Schilder ook in "De Wachter" zal opnemen, opdat het ook in breederen kring kan worden gelezen. En tevens hoop ik, dat Ds. Zwier zich aan zijn woord zal houden, dat, ofschoon hij van mij niet kan leeren, van professor Schilder toch gaarne leeren wil. Het maakt mij ten slotte niet uit, van wien hij leert. Maar, indien hij waarlijk eens naar professor Schilder wilde luisteren, en hij zou dan tot een ander inzicht komen in de eigenlijke beteekenis der "Drie Punten, en hij zou dan zijn invloed als schrijver van "Dogmatische Onderwerpen" eens willen gebruiken om ook anderen tot dat betere inzicht te brengen, wat zou dat een heerlijke vrucht kunnen afwerpen!

Wie weet, misschien zou Dr. Schilder, die nu nog altijd schrijft over "De Scheuring in Amerika", dan ook nog eens kunnen schrijven onder het kopstuk "De Breuke Geheeld"!

Als we eens zoover konden komen, dat we samen konden zeggen: "aan die drie punten, die toch de diepste oorzaak zijn van de scheuring en scheiding, hadden we in 1924 geen behoefte en hebben we nog geen behoefte; we hebben voorloopig aan de Drie Formulieren van Eenigheid genoeg", dan waren we in elk geval al een heel eind op weg.

Met het oog hierop, en niet, zooals we het in het Amerikaansch uitdrukken, "to rub it in", verzoek ik Ds. Zwier thans om bij zijn woord te blijven en van professor Schilder te willen leeren.

De professor schrijft als volgt:

"Zooals gezegd, gaan we thans gaarne over tot beantwoording van Ds. Zwier. Zijn opmerkingen zijn in Persschouw van verleden week opgenomen. Wel is waar breken we hiermee de lijn van ons betoog, dat immers Ds. Hoeksema's referaat wilde bespreken, maar het hindert niet, omdat de kwesties, waarover het hier loopt, toch aan de beurt moeten komen in de bespreking van Ds. H.'s referaat.

"We nemen nota van het feit, dat Ds. Zwier bij het eerste punt, dat door de synode van Kalamazoo is aangenomen, dus ook rekent: "de gunstige gezindheid Gods". Eerst stond er in een rapport der commissie van Kalamazoo: "gunstige gezindheid Gods: jegens alle mensen". Deze uitdrukking komt voor in de

Acta, art. 120. Maar dat was toen nog maar een voorstel. In art. 132 blijkt een andere redactie gekozen te zijn: "gunstige gezindheid Gods jegens de menschheid in het algemeen". Het verschil zullen we even buiten beschouwing laten. Eveneens de vraag, of een duidelijke nieuwe uitspraak over den inhoud van het eerste punt, opnieuw geredigeerd, niet wenschelijk zou zijn, teneinde alle misverstand af te snijden.

"Liever gaan we thans de uitspraak, met inbegrip van die "gezindheid" dus na.

"Op de vraag, of ik die naar den inhoud aldus afgebakende uitspraak zou aanvaarden, antwoord ik: neen, Ds. Zwier, ik zou dat niet doen.

"Om aan te toonen, waarom ik het zou moeten nalaten, dien ik wel even na te gaan, hoe het staat met het bewijs uit Schrift en Confessie.

"De synodale uitspraak zelf verwijst naar "de aangehaalde Schriftuurplaatsen", alsmede naar de Dordtsche Leerregels. We laten de geheele uitspraak der synode in eindredactie hier volgen: :

'Aangaande het eerste punt, rakende de GUNSTIGE GEZINDHEID GODS JEGENS DE MENSCHHEID IN HET ALGEMEEN, EN NIET ALLEEN JEGENS DE UITVERKORENEN, spreekt de Synode uit dat volgens Schrift en Confessie het vaststaat, dat er, behalve de zaligmakende genade Gods bewezen alleen aan de uitverkorenen ten eeuwigen leven, ook een zekere gunst of genade Gods is, die Hij betoont aan Zijn schepselen in het algemeen. Dit blijkt uit de aangehaalde Schriftuurplaatsen en uit de Dordtsche Leerregels, II, 5, en II en IV, 8 en 9, waar gehandeld wordt van de algemeene aanbidding des evangelies; terwijl het uit de aangehaalde uitspraken van Geref. schrijvers uit den bloeitijd der Geref. theologie bovendien blijkt, dat onze Gereformeerde vaders van oudsher dit gevoelen hebben voorgestaan.'

"Tot dusver de officiële synodale uitspraak.

"We zullen dus hebben te vragen naar de er in aangewezen "Schriftuurplaatsen". Ze doelt daarmee blijkbaar op die plaatsen, welke de rapporteerende commissie had aangehaald.

"Het blijkt dat de tekst van het besluit niet verder gaat, dan de positieve bewering, dat uit die Schriftuurplaatsen blijkt, dat God "een zekere gunst of genade betoont aan Zijn schepselen in het algemeen"; laat ons dus zeggen: aan planeten, oceanen, leeuwen, boomen, den aether, den dampkring, de engelen, de menschen, de verbanden tusschen de creaturen, etc.

"Nu wordt door de synode van Gods houding tegenover de schepselen in het algemeen geconcludeerd op zijn gezindheid tegenover de menschheid in het algemeen.

"Maar daar ligt al dadelijk een eerste moeilijk-

heid. "Scheepselen" in het algemeen toch is al wat anders dan "mensen", of "de menschheid" in het algemeen, of "alle mensen". Natuurlijk.

"Want in de kwestie, die ons thans bezig houdt, is juist dit het fijne puntje, dat bij de konkrete menschen MEER optreedt, en in hun existentie ook nog iets anders openbaar worde dan wat God geschapen heeft. In den mensch werkt ook de zonde. De zonde nu is NIET EEN SCHEPSEL GODS: "verre zij God van goddeloosheid en de Almachtige van onrecht". De vraag, hoe dit mogelijk is geworden, staat thans buiten discussie. Ieder onzer is het er over eens, dat in den konkreten mensch, in de konkrete menschheid iets is, dat God geschapen heeft, maar ook een werking, die God niet geschapen heeft, dat Hij haat.

"Indien dus in de menschen MEER is te zien dan het kreatuurlijke, dat God geschapen heeft, en liefheeft, dan is het een logische fout, van Gods houding tegenover Zijn scheepselen qua scheepselen te concludeeren op zijn gezindheid jegens den mensch, in wien het geschapene wordt "onderhouden", doch in wien ook een werking optreedt, die God niet geschapen heeft.

"Bovendien: de mensch is niet maar Gods scheepsel, en daarmee uit, doch hij is Gods gequalificeerde scheepsel. Hij heeft een ambt ontvangen; is in een verbond opgenomen, droeg Gods beeld, was Gods beeld. Dat ambt en dat verbond en dat beeld-zijn heeft God ook geschapen. En Hij heeft ze geschapen in of aan of met of voor den mensch; daarop zinspeelden we zoo-even, toen we ook de relaties, de verbanden, tot het geschapene rekenden. De mensch nu, zelf Gods scheepsel, heeft andere scheepselen Gods verwoest, geschonden, ten onder gehouden. En dat vergeet God geen oogenblik, als Hij de menschen ziet. Als de synode terecht verklaart, dat God Zijn scheepselen liefheeft, dan haat Hij ook alle aantasting en vernieling en verminking van Zijn scheepselen. De menschen van nature maken zich daaraan schuldig. Ik kan dus de synodale stelling ook nemen als uitgangspunt voor een redeneering, volgens welke Hij toornst tegen de concrete menschen, die niet liefhebben wat God liefheeft, n.l. Zijn scheepselen. We mogen dat ambt, den mensch opgedragen, geen oogenblik uit het oog verliezen. Want dat AMBT doet voor een saamvattend oordeel over den konkreten mensch heel wat van af, of voegt er heel wat aan toe.

"M.a.w.: zekere gunstbetooning Gods jegens Zijn scheepselen in het algemeen, houdt nog niet in: een gunstige gezindheid jegens die gequalificeerde scheepselen die menschen heeten. Want dat zijn scheepselen met een zeer bepaald ambt. Als ze dat ambt hebben vergooid, ja, wat dan?

"Lezen we nog eens wat er staat.

"De synode spreekt uit, dat God een zekere gunst of genade betoont aan Zijn scheepselen in het algemeen; daaruit blijkt, dat Hij die gezindheid ook heeft

jegens verworpen menschen, want die zijn scheepselen; daaruit blijkt, dat Hij die gezindheid ook koestert jegens de menschheid in het algemeen.

"Laat ons dat even vasthouden.

"Met dat syllogisme, overigens van niet geheel duidelijk type, voor oogen, ga ik nu zelf aan het werk.

"De synode spreekt uit, dat God een zekere gunst of genade betoont aan Zijn scheepselen in het algemeen; daaruit blijkt, dat Hij die gezindheid ook heeft jegens verworpen engelen, want die zijn scheepselen;

daaruit blijkt, dat Hij die gezindheid ook koestert jegens de engelenwereld in het algemeen.

"Ziet Ds. Zwier verschil tusschen het eene syllogisme, en het andere? Ik niet. Indien hij me toegeeft, dat het type der twee syllogismen gelijk is, volgt dan uit "punt I" van Kalamazoo niet, dat er een goede gezindheid Gods jegens de duivelen is?

"Maar ik geloof niet, dat Ds. Zwier dat zal durven preeken. Ik hoop dan ook, dat hij me zal toegeven: het aan de uitspraak van Kalamazoo ten grondslag gelegde syllogisme is een beetje onaristotelisch, en ook onscholastisch. Dat is niet erg. Het is echter ook niet logisch; en dat is wel erg."

Ik voeg hier een paar opmerkingen in.

1. Het ging in 1924 juist over Gods gunstige gezindheid jegens de verworpen goddeloozen. Wie die Acta dier Synode er op na wil lezen, zal dit terstond toestemmen. Eene gunstige gezindheid Gods "jegens de scheepselen in het algemeen" lag oorspronkelijk geheel buiten den gezichtseinder der Synode. Zoo sprak de praeadviseerende commissie *ad hoc* b.v. uit, dat mijn schrijven in *The Banner* (1919), waarin ik ontkende, dat God positieve gunst of genade kent tegenover den verwoepene, in strijd is met de Heilige Schrift, en stelde zij daartegenover, dat "volgens Schrift en Confessie het vaststaat, dat God gunstig gezind is en genade bewijst aan hen, die de Schrift bestempelt als 'goddeloozen' en 'onrechtvaardigen', waaronder natuurlijk ook de verworpenen begrepen zijn". (Acta, 1924, p. 126). In dit "natuurlijk" van de commissie ligt reeds een logische fout, maar ook een ernstige afwijking van exegetischen aard. Het is eenvoudig niet waar, dat, wanneer de Schrift spreekt van "goddeloozen" en "onrechtvaardigen", hieronder "natuurlijk" ook de verworpenen begrepen zijn. Pas dit b.v. maar toe op zulke uitspraken als: "Christus is te zijner tijd voor de goddeloozen gestorven". En hoe heeft men niet op de Synode geharreward, om deze *contradictio in terminis* in aannemelijke termen uit te drukken! Dat blijkt uit de substituut voorstellen, die werden ingediend, en die niet eens alle in de Acta zijn opgenomen. Zoo. b.v. het volgende voorstel: "De Synode spreekt uit, dat het volgens de belijdenis en de H. Schrift vast staat, niet alleen, dat God toornst over

de verworpenen vanwege hun zonde, maar evenzeer, dat God gunstig gezind is jegens en zegeningen schenkt aan hen, die de Schrift 'goddeloozen' en 'onrechtvaardigen' noemt, onder wie natuurlijk ook de verworpenen begrepen zijn". (Acta 1924, p. 142). Als dan ook het eindelijke substituut, dat spreekt van een gunstige gezindheid jegens de menschheid in het algemeen, en van eene genade of gunst Gods betoont aan de schepselen, door de Synode wordt aangenomen, dan ligt daarin nog altijd de bedoeling om te zeggen: "waar- onder ook de verworpenen begrepen zijn". En, zooals Dr. Schilder opmerkt, die logica deugt heelemaal niet.

2. Dr. Schilder merkt op, dat men het zeker niet zal aandurven om te spreken van eene gunstige gezindheid Gods jegens duivelen. Dit is in de Christelijke Gereformeerde Kerken anders wel gedaan. Niet alleen is het in dit verband opmerkelijk, dat het tweede punt zich beroept op Art. 13 Ned. Gel. Belijdenis, dat spreekt van een in toom houden van duivelen en booze menschen, en dit dan toeschrijft aan eene gemeene gratie werking des Heiligen Geestes, waardoor de zonde gestuit wordt; en dat men immers meermalen de gemeene genade tot in de hel toe doorgetrokken heeft; maar ook weet ik zeker, dat er in die kerken wel gepreekt is over Jak. 2:19 zóó, dat ook de duivelen van Gods algemeene genade voorwerp werden gemaakt. Dat de duivelen nog gelooven, dat God een eenig God is, is genade Gods jegens die duivelen! En hoe zou men ook aan die consequentie kunnen ontkomen? Dr. Kuyper vindt gemeene gratie in Rom. 1:32. Dan is ze ook te vinden in Jak. 2:19.

Doch luisteren we verder naar Dr. Schilder:

"Natuurlijk zit de fout van het gebruikte syllogisme hierin, dat men tusschen kreatuur en ambt niet onderscheiden heeft. Een mensch is meer dan schepsel en daarmee afgeloopen. Om dat goed te doen uitkomen, heb ik straks, op gevaar, dat de lezers zouden denken, dat ik wilde railleeren, die leeuwen, die planeten, die boomen, den aether er bij gehaald. Ik had het ook kunnen hebben over varkensstaarten (wie maakt ze na?), kattendarmen, radiogolven, aardstralen, eb en vloed. Maar welke leeraar of onderwijzer zal concludeeren van deze laatstgenoemde "schepselen" op den mensch, of zeg maar: de menschheid? Het is een groote fout in de logica, van het algemeene op het bijzondere te concludeeren, zoo, dat men daarbij het "middenbegrip" in den opbouw van het syllogisme verwaarloost. Dat middenbegrip is hier¹): geschapen zijn. Alles, wat van het geschapen-zijn geldt, dat kunt ge overbrengen van de schepselen in het algemeen op de menschen, qua schepselen in het bijzonder. Geschapen-zijn blijft dan het middelbegrip. Maar een concreet menschenkind is MEER dan "iets geschapens". Net zoo goed als het begrip Beëlzebul meer inhoudt dan het begrip engel. En dat van "generaal" nog wat meer dan dat van: "een man in militairen dienst". Een

koning mag zijn leger lijden. Conclusie: hij heeft een gunstige gezindheid jegens den generaal, die overliep naar den vijand? Kom, laat ons liever naar mekaar toekomen, de broeders, die achter Kalamazoo staan en de broeders van Ds. Hoeksema; en laat ons maar niet al te lang meer praten over den opbouw der syllogismen van 1924; maar liever zoeken naar eenheid.

(Wordt Vervolgd)

H. H.

De Eeuwige Koning

Christus Jesus is de koning Zijner Kerk. Hij toch is de gezalfde des Heeren bij uitnemendheid, die van eeuwigheid is gezalfd geweest, de knecht des Heeren, die over het geheele huis Gods is gesteld, het bouwt uit de puinhoopen der zonde en des doods, het verheerlijkt tot een eeuwigen tabernakel Gods bij de menschen. Hij is de eerstgeborene aller creature en de eerstgeborene uit de dooden, om wien en tot wien door wien alle dingen zijn geschapen, de openbaring en vertegenwoordiger van den onzienlijken God in de zichtbare schepping. Hem heeft God gezalfd tot koning over Sion den berg Zijner heiligheid; en Hem heeft God der gemeente gegeven tot een Hoofd boven alle dingen. Hij heeft daarenboven ook alle macht ontvangen in den hemel en op aarde, en heeft een naam ontvangen, welke boven allen naam is, opdat in den naam van Jezus zich zou buigen alle knie, dergenen, die op de aarde, onder de aarde of in den hemel zijn. Alles is Hem onderworpen, overheden en machten en krachten. Hij heerscht als koning. Ten opzichte van de kerk, beide in den hemel en op de aarde, is Hij dan ook de hoogste profeet, de eenige hoogepriester, de eeuwige koning. Hij is Gods ambtsdrager bij uitnemendheid, door Wien alle andere ambt fungeert, uit Wien alle ambt afvloeit, van Wiens ambt alle andere ambt slechts een reflectie en vertegenwoordiging kan en mag zijn.

Wel is er tijdelijk verschil tusschen de bediening van Christus' ambt in de Kerk en de uitoefening Zijner macht in de wereld. Kerk en "kosmos" zijn nog niet één en alle dingen zijn nog niet nieuw gemaakt. Zonde en dood zijn nog niet vernietigd, schoon ze werden overwonnen. De duivel is nog niet geworpen in den poel des vuurs, maar gaat op aarde rond als een briesende leeuw, ofschoon hij uit den hemel viel als de bliksem en zijne zaak het onderspit heeft moeten delven. En nog altijd is er de mensch der zonde, de knecht des satans, de antichristelijke macht, die de tijdelijke dingen aan zich en den vorst der duisternis wil onderwerpen. Ook zucht nog het gansche schepsel en is het der ijdelheid onderworpen, verwachtende echter de

openbaring der heerlijkheid der kinderen Gods. Gods huis is nog niet gereed, Zijn eeuwig koninkrijk is nog niet voltooid. Straks wordt dit alles anders. Dan worden alle machten der duisternis voor eeuwig geworpen in den poel, die brandt van vuur en sulfer, dan wordt ook de laatste vijand, de dood, teniet gedaan, en dan worden alle dingen nieuw gemaakt. De zuchtende schepping gaat dan deelen in de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods, hemel en aarde worden vereenigd in ééne heerlijke, hemelsche schepping, het nieuwe Jeruzalem daalt uit den hemel op aarde neer, en Gods tabernakel zal eeuwiglijk bij de menschen zijn. Dan zal er geen scheiding meer zijn. En dan zal Gods Knecht eeuwiglijk onder Hem en als Zijn vertegenwoordiger regeeren over alle werken van Gods handen. Kerk en kosmos, verbond en koninkrijk zullen in één schoon, machtig, harmonisch geheel ineengevloeid zijn. En God zal zijn alles en in allen. Doch thans is dit einde nog niet bereikt. Vandaar, dat we nog altijd kunnen en moeten onderscheiden tusschen het *regnum potentiae* en het *regnum gratiae* in het koningschap van Christus, tusschen Zijne machtsregeering en Zijne regeering door genade. Kerk en Staat zijn nog gescheiden. Kosmos en Kerk zijn nog niet één. De Kerk is nog in de wereld, maar niet van de wereld. En Christus moet als koning heerschen totdat alle vijanden Zijnen voeten zijn onderworpen.

In Zijne Kerk echter regeert Hij door genade, door Zijn Woord en Geest. Daar richt Hij Zijn troon op in de harten dergenen, die Hem van den Vader gegeven zijn. Hen wederbaart Hij. In hunne harten verbreekt Hij de macht der rebellie, die altijd weer zegt: "wij willen niet, dat deze koning over ons zij"! Hen heiligt Hij, in hen woont Hij door Zijnen Geest, hen verlicht Hij, zoodat ze Zijn Woord kunnen kennen en beminnen en in het doen Zijner geboden grooten loon vinden. Van hen maakt Hij een zeer gewillig volk in den dag Zijner heilkracht, om voor Zijne zaak te staan in het midden der wereld, Zijn naam te belijden, Zijne geboden te onderhouden, den goeden strijd te strijden ten einde toe en het genade te achten in Zijne zaak, niet alleen in Hem te gelooven, maar ook met Hem te lijden. Hij maakt hen dan ook tot gezalfden met Hem in God's Verbond, tot vriend-knechten des Allerhoogsten, zooals Hij *de* Vriendknecht is. Zijne zalving, de zalving van den Heilige, doet Hij op hen en in hen afvloeien, zoodat ze alle dingen weten en niet van noode hebben, dat iemand hen leere. Zooals Hij *de* Profeet is, zoo maakt Hij ook hen tot profeten des Heeren, die den wil Gods kennen en in Zijn verbondsgeheimen ingaan, die de deugden roemen Desgenen, Die hen geroepen heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. Zooals Hij *de* Priester is naar de ordening van Melchizedek, de Hoogepriester over heel het huis Gods, zoo stelt Hij ook Zijn volk tot priesters des Allerhoogsten, Die Zich met alle dingen Gode willen wijden. En zooals Hij de eeuwige Koning is, Die de

Zijnen door Zijn Woord en Geest regeert, beschermt en behoudt door Zijne macht, zoo doet Hij ook degenen, die Hem van den Vader gegeven zijn in Zijne koningsheerlijkheid en macht deelen, en regeeren en overwinnen zij door en met Hem. Zij zijn dan ook rechtstreeks ambtsdragers Gods in Christus. In de oude bedeeeling werd Gods koninklijk priestervolk door ambtsdragers vertegenwoordigd, kon het zonder die bijzondere ambtsdragers niet tot openbaring komen en fungeeren. In de nieuwe bedeeeling zijn alle geloovigen ambtsdragers in hun Hoofd, den Heere Jezus Christus. Zullen we, ook als we gaan handelen van Christus' regeering der Kerk op aarde door middel van menschen, die in bijzonderen zin ambtsdragers zijn, de lijnen zuiver trekken, dan mogen we dit nimmer uit het oog verliezen. Christus is de Koning Zijner Kerk en het ambt aller geloovigen is niet maar bijzaak, maar de eigenlijke vervulling van het vriend-knechtschap Gods.

Wij meenen dan ook, dat we niet met Dr. A. Kuypers Sr. moeten zeggen, dat alle regeerambt, ook in de Kerk, om der zonde wil is ingesteld. Hij toch ziet in alle overheid eene instelling om der zonde wil, niet alleen in den Staat, maar ook in de Kerk. Hij leert: "Wat nu dit bestuur zelf aangaat, zoo bestaat dit in den hier bedoelden zin, zoowel in de kerk als in den staat alleen ter wille van de zonde. Denkt men zich de zonde geheel weg, dan leeft het *sooma tou Christou* (lichaam van Christus, H. H.) organisch en vanzelf overeenkomstig de door God gegeven wet, valt dus elk hulpmiddel weg, en zoo zal dan ook eenmaal door den Christus zijn gezag worden neergelegd en het koninkrijk aan God en den Vader worden overgegeven. Zoolang daarentegen de laatste vijand nog niet is overwonnen, is een apart bestuur onmisbaar". (Dictaten Dogmatiek, IV, De Ecclesiae Regimine). Wij zijn van oordeel, dat deze voorstelling niet naar de Schrift is, noch ook in overeenstemming met onze belijdenisschriften aangaande het koningschap van Christus. En we hebben hiervoor verschillende redenen.

In de eerste plaats bestaat er volstrekt geen grond voor de algemeen aanvaarde voorstelling, dat in het civiele leven de overheid is ingesteld om der zonde wil. Weliswaar, dat de bijzondere roeping en macht, waarmede de overheid in deze zondige wereld optreedt, in verband staat met en toegeschreven moet worden aan de zonde en de boosheid der menschen. De overheid draagt het zwaard, en heeft de roeping om de goeden te beschermen en de kwaden te straffen met dat zwaard. En het ligt wel voor de hand, dat in eene zondeloze wereld er voor dat zwaard geen plaats zou kunnen zijn. Maar indien ge de zonde wegdenkt, houdt ge weliswaar geen plaats over voor het zwaard, maar daarmede hebt ge nog volstrekt de overheid niet weggedacht. Zelfs in de zondige wereld is de roeping en macht der overheid tot de zwaarmacht niet beperkt. Ofschoon we dan ook lezen van de instelling van de bloedwraak en de doodstraf in de openbaring

Gods aan Noach, en bovendien de Schrift zeer duidelijk leert, dat de zwaardmacht eene instelling Gods is, toch is de overheid als zoodanig geen op zekeren tijd ingestelde institutie Gods, maar is ze zeer wel af te leiden uit de schepping en de organische ontwikkeling van het menschelijk geslacht. De Heidelbergsche Catechismus leidt dan ook alle gezag en alle eisch van onderworpenheid en gehoorzaamheid uit het vijfde gebod af. Dat er dus onder menschen verhoudingen zijn van gezag en gehoorzaamheid, van ouder en kind, van heer en knecht, van overheid en onderdanen, is volstrekt niet toe te schrijven aan het inkomen der zonde in de wereld, maar is reeds met de schepping van ons geslacht gegeven en komt bij de organische ontwikkeling van ons geslacht vanzelf, dat is, zonder opzettelijke instelling tot openbaring.

Ten tweeden is te rekenen met het niet te ontkennen feit, dat dezelfde verhoudingen ook bestaan in de engelenwereld, waar ze zeker niet zijn toe te schrijven aan de zonde. Het is bekend, dat de Schrift ons leert, dat er in de engelenwereld onderscheid is in rang en macht, dat er zijn overheden en machten en tronen, dat er zijn aartsengelen en gewone engelen, engelen, die voor God staan en engelen van lagere positie. Zelfs is het niet zonder Schriftuurlijken grond om te zeggen, dat Satan oorspronkelijk aan de spitse der engelenwereld stond, en dat ook de engelen in een ander Hoofd, Christus, hereenigd worden. Zelfs is het niet waar, dat deze verhoudingen onder de duivelen niet meer bestaan, door hun val zijn opgeheven. Dit wordt wel door Dr. Kuyper beweerd, doch zonder eenig bewijs. We lezen in dezelfde sectie van zijn Dictaten Dogmatiek, als waaruit we boven aanhaalden: "Beschouwen we nu een tweede wereld: de engelen-wereld. Wat zien we daar? Wordt daar het gezag van Gods souvereiniteit in stand gehouden? Neen! Een groot deel is uit zijn gehoorzaamheid uitgetreden. Maar toch heeft daarna God ook over de duivelen-wereld geen overheid of meester aangesteld, om orde te houden. Zij gaat in zelfvernieling in haar verderf door. Evenmin is over het getrouw gebleven deel der engelen een hoofdman of iets dergelijke aangesteld, om orde en regel te handhaven. Daar gehoorzaamt alles als vanzelf. Aan de ééne zijde zien we dus een volslagen, niet tegengehouden of getemperde ongehoorzaamheid, en aan de andere zijde een volmaakte gehoorzaamheid uit eigen beweging. Daarom legt de Heere Jezus aan de zijnen de bede in het *Onze Vader* op de lippen: 'Uw wil geschiede gelijk in den hemel alzo ook op de aarde'. Wat beteekent dit 'gelijk in den hemel'? Alleen dit, dat er in de wereld der getrouw gebleven engelen geen sprake is van niet gehoorzamen, maar dat alles daar eigener beweging den wille Gods volbrengt. De vraag, waarom de engelenwereld niet onder een beheerschende macht is gesteld, is, in vergelijking met den toestand onder menschen volkomen duidelijk te maken. Waarom heerscht een worst onder menschen? Opdat, als

de onderdanen niet willen gehoorzamen, hij straffen zou en des noods onthoofden zou. Ontneem aan de overheid haar zwaard en ze is geen overheid meer. Ze is geen vermanende of waarschuwende, maar ze is zeer bepaald een *dwingende* macht. Dit nu ging bij de engelen niet, om de eenvoudige reden, dat ze geen somatische (lichamelijke, H.H.) wezens zijn. Ze zijn niet aan te raken, niet te tuchtigen. Dat dwingend gezag is dus iets gansch ondenkbaars in de engelenwereld". Dit alles gaat natuurlijk uit van de onderstelling, dat er onder schepselen dan alleen behoefte is aan en sprake kan zijn van gezag, als er zonde is ingetreden en dus gevaar van ongehoorzaamheid is. Dit nu strijdt niet alleen tegen de werkelijkheid, daar immers ook eene goddelooze overheid, die zelf niet gehoorzaamt, met gezag is bekleed, maar is ook in conflict met de duidelijke leer der Heilige Schrift. Er zijn wel degelijk verhoudingen van gezag en onderdanigheid ook in de engelenwereld, ofschoon daar geen sprake kan zijn van ongehoorzaamheid. Bovendien zijn de engelen ook wel degelijk onder een ander Hoofd gesteld, want Christus is ook Koning over de engelen. En door den val der duivelen zijn die verhoudingen wel geschonden, maar ook onder hen niet opgeheven. De Satan is nog altijd de overste van de macht der lucht, de "vorst der duisternis". Zijn huis zou niet kunnen bestaan, zoo het tegen zichzelf verdeeld ware. En ook van de wereld der duivelen lezen we, dat er overheden en machten onder hen zijn. Als we in Kol. 2:15 lezen: "En de overheden en machten uitgetogen hebbende, heeft Hij die in het openbaar ten toon gesteld, en heeft door hetzelfde over hen getriumfeerd", dan is het wel duidelijk, dat daar sprake is van overheden en machten in de wereld der duivelen.

In de derde plaats is de ambtsidee een veel te fundamenteele gedachte in de Heilige Schrift, om het ambt als bijkomstig, als middel tot een doel, als tijdelijk en voorbijgaand te kunnen verklaren. De mensch is als ambtsdrager geschapen. Hij is knecht des Heeren. En als knecht des Heeren is hij koning der schepping. Adam was dit. Hij had heerschappij over de aardsche schepping als vriendknecht Gods in Zijn verbond. Indien nu, om even die veronderstelling te wagen, Adam ware staande gebleven in Gods verbond, en het menschelijk geslacht zich zonder zonde had ontwikkeld, dan zou natuurlijk niet ieder individueel mensch op zichzelf en ten volle dat koningschap onder God hebben uitgeoefend, doch het ééne koningschap, het ééne ambt van knecht des Heeren te zijn, zou door den Mensch, de menschheid, onder een hoofd, in dat geval Adam, en met verschil in rang en stand, van overheden en machten, zijn verwerkelijkt. Het menschelijk geslacht zou ook dan niet slechts een menigte koningspriesters, maar één koninklijk priesterdom zijn geweest. Nu valt de eerste mensch. Wat hem aangaat verbreekt hij het verbond der vriendschap. Hij wordt vriend des duivels, die daardoor en in dien zin overste

dezen wereld wordt. Maar God had iets beters over ons voorzien. Hij handhaaft Zijn verbond. Hij heeft een anderen Ambtsdrager gezalfd, de Knecht des Heeren, de Koning over Sion. Stelt men het nu zoo voor, dat dit alles slechts bedoeld is als middel tot een te bereiken doel, als een weg ter zaligheid, dan is Christus van eeuwigheid gezalfd alleen om ons te zaligen. Dan is Hij profeet, alleen om ons den weg der zaligheid te openbaren, priester, alleen om ons te verlossen van de macht der zonde, koning, alleen om tijdelijk over ons te regeeren, ons te beschermen en te beschutten tegenover en in het midden dezer wereld, en ons naar de eeuwige heerlijkheid te voeren. Dan heeft Hij tijdelijk ook alle macht in hemel en op aarde, alleen om Zijn koninkrijk te volmaken. En dan wordt Hij straks koning af. Dan is Zijn troon niet eeuwig. En dan gehoorzaamt straks alles "eigener beweging" en daarom zonder koning of gezag den Allerhoogste. Doch dit is niet de voorstelling der Heilige Schrift. Het Knecht des Heeren zijn is geen bijgedachte, geen ondergeschikt iets, maar de hoofdgedachte in de Heilige Schrift. Want de Eerstgeborene uit de dooden is ook de Eerstgeborene aller creature, om Wien en tot Wien alle dingen geschapen zijn. En de onzienlijke God heeft juist gewild, dat in Hem alle volheid wonen zou eeuwiglijk. Christus is dan ook priester niet slechts naar de ordening van Aäron, alleen om voor ons de zaligheid te verwerven, maar naar de ordening van Melchizedek, de eeuwige koning-priester. Hij is de Vriend-knecht des Heeren bij uitnemendheid, maar daarom dan ook ergenaam van alles, onder Wien niet maar alleen de aardsche, maar ook de hemelsche schepping eeuwiglijk als in haar hoofd zal vereenigd zijn. Hij zal eeuwiglijk regeeren over al de werken van Gods handen, en dat wel aan de spitse van Zijne Kerk, het koninklijk priesterdom, waarvan Hij het eeuwige Hoofd is. Ook in de nieuwe schepping zal Christus dus Koning zijn, en zullen wij Zijne onderdanen zijn.

Ten vierde wordt dit juist overal in de Heilige Schrift geleerd. Nergens ontvangen we uit de Schrift den indruk, dat straks, wanneer alles voltooid zal zijn, alle geloovigen en verheerlijkte kinderen Gods, zonder verschil van rang en stand, van overheid en macht, een ieder op zichzelf "eigener beweging", individualistisch Gode gehoorzamen zullen. Het tegendeel is waar. Wel worden de koninkrijken der wereld Godes, maar niet zoo, dat de nieuwe schepping geen hoofd en koning zou hebben. Christus, het "Lam, dat staat als geslacht", wordt gezien in het midden van den troon Gods, Openb. 5:6. Hij zit in des Vaders troon, en zal hun, die overwinnen ook geven te zitten in Zijnen troon, Openb. 3:21, iets dat zeker veronderstelt, dat Christus' troon een eeuwige troon is. Van dien troon zong dan ook reeds de dichter van ouds: "Uw troon, o God! is eeuwiglijk en altoos", Ps. 45:7. En nogmaals: "Ik zal zijn zaad in eeuwigheid zetten en zijn troon als de dagen der hemelen", Ps. 89:30; of ook:

"Zijn zaad zal in der eeuwigheid zijn, en zijn troon zal voor Mij zijn gelijk de zon. Hij zal eeuwiglijk bevestigd worden gelijk de maan", Ps. 89:37, 38. Maar ook leert de Schrift, niet alleen, dat de heiligen met Christus zullen regeeren, maar ook, dat er in de nieuwe menschheid verschil zal zijn van rang en stand, van overheid en macht. Op de vraag van Petrus, wat hun in het koninkrijk van Christus zal geworden, die alles hebben verlaten en Hem zijn gevolgd, geeft de Heiland ten antwoord: "Voorwaar Ik zeg u, dat gij, die mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte (dat is in de wedergeboorte aller dingen, in de nieuwe schepping, H.H.). wanneer de Zoon des menschen zal gezeten zijn op den troon Zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf troonen, oordeelende de twaalf geslachten Israels. En zoo wie zal verlaten hebben, huizen, of broeders, of zusters, of vader, of moeder, of vrouw, of kinderen, of akkers, om Mijns Naams wil, die zal honderdvoud ontvangen, en het eeuwige leven beërven." Matth. 19:27-29. In de gelijkenis der ponden wordt hij, wiens pond tien ponden gewonnen had, gesteld over tien steden, en hij, wiens pond vijf ponden had, ontving macht over vijf steden. Uit dit alles blijkt wel, niet alleen, dat in "de wedergeboorte" Christus zal zitten op den troon Zijner heerlijkheid, en dat de heiligen met Hem zullen regeeren, maar ook dat er onder die heiligen nog weer verschil zal zijn van macht. En de apostelen ontvangen in elk geval macht over "de twaalf stammen Israels".

Dit alles kan, ten vijfde, niet ontkend worden door een beroep op I Cor. 15:28. Gewoonlijk beroept men zich op dezen tekst voor de voorstelling, dat Christus nu wel verhoogd is aan de rechterhand des Vaders en alle macht heeft in den hemel en op aarde, maar dat aan deze positie een einde komt, wanneer Zijn koninkrijk volthooid zal zijn, en alle machten aan Zijne voeten zullen zijn onderworpen. Zoo wil ook Dr. Kuyper dezen tekst verklaard zien. Hij schrijft, om nogmaals uit hetzelfde verband als boven uit de Dictaten Dogmatiek aan te halen: "Aan den Christus is ook gegeven voorzienigheidsmacht over de koninkrijken der aarde. En zien we nu, wat I Cor. 15:28 van den Christus zelf geschreven staat. Het doel van de exousia (macht, H.H.) van Christus is volstrekt niet, dat ze zou blijven, maar dat door haar aan de zonde een einde zou worden gemaakt en Satan zou worden neergeworpen. Wanneer echter dat proces is afgelopen en de vijand onderworpen is, neemt die gansche intermediaire toestand een einde. Wij zien op deze plaats zoo scherp mogelijk gedefinieerd, dat zoodra het moment van die onderwerping is aangebroken, dat geheele intermediaire bestuur van den Christus zal voorbijgaan, terwijl voor het middelijke alsdan het onmiddelijke gezag in de plaats komt, en dit laatste drukt de apostel uit door de woorden: hina hee ho Theos ta panta en pasin (opdat God zij alles in allen, H.H.). Dit heeft hoegenaamd niets te maken—gelijk deze tekst maar

al te vaak in preeken verknoeid wordt—met de ziels-aangenaamheid: het beteekent alleen, dat God de soevereine macht weer zelf, zonder tusschenkomst van den Middelaar of van aardsche gezagvoerders uitoefent”. Nu volgt uit de onderwerping van Christus aan den Vader volstrekt niet, dat Hij zal ophouden over alle dingen te regeeren. Wel staat er in vs. 25 van ditzelfde hoofdstuk: “Want Hij moet als koning heerschen, totdat Hij al de vijanden onder Zijne voeten zal gelegd hebben”, maar dit “*totdat*” geeft ons niet het recht om hieraan toe te voegen: en dan zal Hij ophouden als koning te heerschen. Het woord *totdat* komt meermalen in de Heilige Schrift, niet om aan te duiden den *terminus ad quem*, het einde van iets, maar heen te wijzen naar het doel, het rustpunt, dat bereikt moet worden. Christus’ heerschappij heeft thans ten doel om alle vijanden onder zijne voeten te leggen, om de volkomene overwinning op alle machten der oppositie te behalen, niet om dan afstand te doen van den troon, maar om eeuwiglijk te blijven heerschen over alle dingen. Ten tweeden moeten we niet vergeten, dat de uitdrukking: “Hij heeft alle dingen Zijnen voeten onderworpen” in de Heilige Schrift niet slechts op den tegenwoordigen toestand ziet, of op den staat van Christus’ verhooging, waarin Hij thans verkeert, maar den eeuwigen staat. Dit is zeer duidelijk uit Hebr. 2:5 v.v.: “Want Hij heeft den engelen niet onderworpen de toekomstige wereld van welke wij spreken. Maar iemand heeft ergens betuigd, zeggende: Wat is de mensch, dat Gij zijner gedenkt? of des menschen zoon, dat Gij hem bezoekt? Gij hebt hem een weinig minder gemaakt dan de engelen; met eer en heerlijkheid hebt Gij hem gekroond, en Gij hebt hem gesteld over de werken Uwer handen; alle dingen hebt Gij zijnen voeten onderworpen. Want daarin, dat Hij hem alle dingen heeft onderworpen, heeft Hij niets uitgelaten, dat hem niet onderworpen zij; doch nu zien wij nog niet, dat hem alle dingen onderworpen zijn; maar wij zien Jezus met eer en heerlijkheid en eer gekroond”. Hier is het duidelijk, dat de Schrift spreekt van den eeuwigen staat, van de toekomstige wereld; dat die toekomstige wereld bestemd is onderworpen te worden aan den mensch; dat dit centraal vervuld is in den Christus; en dat dit straks, na de wederkomst des Heilands ten volle in vervulling zal treden. De uitdrukking: “alle dingen aan Zijne voeten onderworpen” ziet dus wel degelijk op de eeuwigheid. Nu leert ons I Cor. 15:27, dat het wel vanzelf spreekt, dat wanneer God zegt, dat Christus alle dingen onderworpen zijn, Hij uitgenomen wordt, Die Hem alle dingen onderworpen heeft. En vs. 28 leert ons, dat juist het tegendeel waar zal zijn. Wanneer Christus alle dingen zullen onderworpen zijn, dan zal Hij Zelf ook Gode onderworpen zijn, niet om dan op te houden als koning te regeeren, niet zóó, dat Hem dan alle dingen niet meer onderworpen zullen zijn, maar zóó, dat Hij de Koningsknecht Gods zal zijn tot in der eeuwig-

heid. Christus zal in de nieuwe schepping onderkoning onder God zijn. In Hem zal ook dan al de volheid der Godheid lichamelijk wonen. De Eerstgeborene aller creature, Die ook de Eerstgeborene uit de dooden is, zal alsdan eeuwiglijk aan de spitse der schepping Gods staan, ook aan de spitse van het koninklijk priesterschap, dat Hem gegeven is, dat Hij heeft verlost en geheilgd en verheerlijkt, en dat met Hem en door Hem zal regeeren over al de werken van Gods handen. Gods eeuwig doel is dan bereikt. Zijn Knecht is koning, regeerend in Zijnen naam. En juist door Hem zal God zijn alles in allen!

H. H.

Een Klaagzang In Den Nacht

Er zijn er die denken, dat David ziek was toen hij den zesden psalm dichtte. Ik geloof het niet. Hij waagt wel van zijn zwakheid, doch die was veroorzaakt door zijn geestelijke gesteldheid. Anderen denken, dat David ziek was toen hij dezen psalm dichtte omdat we lezen hoe hij “zijn bed den ganschen nacht deed zwemmen; zijn bedstede doornatte met zijne tranen”. Dus hij lag te bed. De eerste gedachte is dan, dat hij krank was. Waarom niet even zoo goed, ja beter, gedacht aan het naar bed gaan om den slaap te zoeken? Dat gebeurt vaker dan dat we het bed houden vanwege krankheid.

Neen, David was niet ziek, doch gevoelde zijn schuld. En schuldgevoel is sterk genoeg om ons den slaap te ontrooven.

Dat dit zoo is, blijkt wel uit den geheelen psalm, doch het sterkst hierin, dat hij direkt bij het begin begint te kermen vanwege straf die hij ducht: “O Heere, straf mij niet in Uwen toorn, en kastijd mij niet in Uwe grimmigheid!”

David werd geplaagd door diep schuldgevoel. Hij bedoelt te zeggen, direkt aan het begin van zijn bede: Heere, ik ben waardig om door U gestraft te worden in grooten toorn en grimmigheid.

En als het er zoo bij staat spreken de uren van den nacht het sterkst.

Men kan schuldgevoel hebben des daags, doch vanwege de beslommingen des levens, het contact met onzen medemens, het zien en hoooren van Gods schepping rondom, vanwege al die dingen is er afleiding, boort de onderzoekende angel van het geweten niet zoo diep als wanneer we alleen en in den donker zijn.

Doch laat de nacht komen!

Dan wordt het anders.

De stemmen verstomden; het licht verdwijnt en

met het licht ook de tafereelen, de menschen, het drukke wereldgebeuren: Uw wereld wordt zeer klein.

En dan boort de angel van 't geweten diep, ja, zeer diep.

Op den duur overstemt die klank alle onze tegenwerpingen, alle verontschuldiging; alle doekjes voor 't bloeden, in der haast aangebracht, worden onmeedoogenloos weggescheurd: de wonde des harten ligt open en schrijnt en brandt en foltert!

Dan wordt de nacht lang en bang!

Ge weet toch wel, dat schuldgevoel zóó erg kan zijn, dat de ongelukkige naar het koord grijpt om de aanklacht te smoren?

Er ischter schuldgevoel en schuldgevoel.

Bij Gods kind is het schuldgevoel anders dan bij den goddelooze. Het geloovige hart weet zich schuldig voor God; en dit zelfde hart schreit zijn heete tranen, omdat hij tegen God zondigde dien hij bemint.

De smart in den nacht, veroorzaakt door schuldgevoel, vindt haar bron in de liefde Gods.

Die God was goed en zegende den ganschen lieven dag. Hij deed een stroom van zegeningen afdalen op ons en de onzen. Alles ruischte mij tegen van ongekenden, eeuwigen min der Goddelijke liefde.

Doch, o wee! Temidden van al dat lieflijke ervaren der liefde Gods weken wij achterwaarts en wendden ons tot de zonde.

Ziet, als we dat beseffen wordt "ons orgel veranderd in de stem der treurenden." Dan hoort de nacht den klaagzang van psalm zes. Dan is er een stem des geweens.

Het weenen heeft een stem.

Naar Oosterschen trant wordt dit weenen ons vertolkt. David deed zijn bed zwemmen; zijn bedstede werd doornat met zijne tranen. Zijn oog is doorknaagd van verdriet; hij werd moede van zijn zuchten. Oostersche trant, zeiden we, want dat was letterlijk niet zoo. Toen David des morgens opstond zwom zijn bed niet in een bad van tranen. En toch zit er een schoone gedachte in. Het wil eigenlijk zeggen, dat de uitwendige openbaring van 't verdriet niet te vergelijken is met de inwendige werkelijkheid. Als tranen ons moesten vertellen hoe groot David's ellende is, dan moest zijn bed eigenlijk wegzwemmen, dan zou zijn bedstede doornat worden en zijn oogen doorknaagd. iets dergelijks hooren we van den weenenden profeet die wel wenschte dat zijn hoofd een waterbeek was, opdat hij zou kunnen beweenen de breuke van de dochter Sions. Geen overdrijving dus, maar onderwijzing zit er in dien Oosterschen trant.

Zoo ligt David te woelen in den diepen nacht. We hooren zijn gedurig zuchten; zachtens snikt hij; en de uren kruipen voort. God sprak in 't diepe hart: Gij zijt die man! Gij hebt gezondigd en gedaan wat kwaad is in Mijne oogen! Doch Ik, Ik ben de heilige

en de waarachtige, de Rechtvaardige Rechter! Wat is daarop Uw antwoord?!

En op duizend vragen kan David, kunnen wij er niet één antwoorden. Of het moest zijn: Straf mij toch niet in Uwe toorn en groote grimmigheid! Straf mij, doch doe het in liefde tot mijne onderwijzing en ik zal de zondaars Uwe wegen leeren, o Heere! Kastijd mij, doch striem mij niet gedreven door grimmigheid, gelijk als Gij de goddeloozen straft! O Heere, hoe lang?

David had de straf al gezien, de kastijding ervaren. Er waren goddeloozen gekomen om zich met zijn vleesch te voeden. Tot vijanden waren zij hem. En hun naam was: werkers der ongerechtigheid. Ze wisten, dat David naar 't diepste hart God wenschte te dienen, doch zij wederstonden hem gelijk duivels. O Heere, om mijner tegenpartijders wil! Hij zag Gods straf. Want hij wist, dat achter die vijanden, goddeloozen, wederpartijders, werkers der ongerechtigheid—dat achter die allen God stond; dat God ze allen op hem had doen aanloopen en dat veroorzaakte het diepste zuchten, de heette tranen. God was hem tegenkomen!

Het loopt al tot na middernacht. En 't is nog donker. Hij smelt weg in zuchten en snikken.

Doch daar weerklinkt een bede die God overwint. "Verlos mij om Uwer goedertierenheid wil!" Zijt mij genadig, o Heere!"

Jacob, David's vader, kende ook zulk een nacht. En hij worstelde met God. En zijn worstelen bestond in "weenen en smeeken", Hos. 12:4.

Wat beiden Jacob en David deden, was God aangrijpen in Zijn eeuwig Verbond. Gods goedertierenheid is van eeuwigheid over die Hem vreezen. "Van eeuwigheid altoos dezelfde wezen".

God tiert van goedheid over Zijn volk.

En die goedheid openbaart zich ook in genade. Onverdiende gunst. Gaarne vergevende goedheid.

De stem des geweens is wel een stokkende stem. Als alles wat die stem zegt op 't papier kwam zat er niet veel cohaesie in, weinig, dat op goede volgorde en netheid in 't componeeren lijkt. Dat is allemaal waar, doch 't thema is o zoo krachtig: 't overwint God! Dat thema is Zijn eeuwige goedertierenheid.

En David had van die goedertierenheid gezongen uit den treure. Door Goddelijke aanspraak vermaand zijnde, had hij het keer op keer in de refreinen der lofzangen Israels geuit: "dat Zijne goedertierenheid tot in der eeuwigheid is". Vroeger dacht ik wel eens: waarom toch die vermoeiende herhaling aan 't einde van elk versje in den psalm (136, alle verzen)? Och arme! Hoe dwaas om van vermoeienis te spreken als het over Gods goedertierenheid gaat! Die is toch van eeuwigheid en tot in eeuwigheid?! Dat wil zeggen, dat we tot in alle eeuwigheid naar 't aanbiddelijk deugdenbeeld zullen wijzen en elkander jubelende vertellen,

dat die goedertierenheid geen einde heeft? Ze is immers geweldig over die Hem vrezen? En zegt de Schrift niet, dat alle Zijne wegen goedertierenheid zijn? Ps. 25:10.

In de stille eeuwigheid heeft God gezegd: Ik zal goedertieren zijn over Mijn volk; alles wat hen overkomen zal, zal moeten dienen om die goedertierenheid te verheerlijken. Die deugd van goedheid over Mijn volk zal schitteren in al haar pracht totdat geen maan meer schijnt. En ze zullen het zien, dat Mijne goedertierenheid sterker zal zijn dan de dood, overvloediger dan alle zonde en schuld, geweldiger dan alle woeden der duivelen. Vanwege Mijne goedertierenheid zullen alle dingen Mijn volk medewerken ten goede: Ik zal hen dit leeren in zang en spreuk, in visioen en gezicht; Ik zal het hun voor oogen brengen in symbool en type; in stad en land en tempel. Alles zal getuigen dat Ik in Mijn hart tier van goedheid over hen. Dat ik gaarne hen bemin; dat Ik Mij verlustig in hun beeld.

Nu, in dien diepen nacht van zuchten en snikken gedenkt David aan de eeuwige deugd Gods: verlos mij om Uwer goedertierenheid's wille, o Heere! En als hij God daar aangrijpt heeft hij ook de overwinning. Want dan bidt hij naar Gods wil.

Om dat duidelijk te maken moeten we nog meer zeggen van die goedertierenheid. Ziet ge, die deugd is op 't duidelijkst geopenbaard in Jezus Christus, den Heere. God is zóó goed voor Zijn volk, dat Hij Zijn eigen Zoon niet heeft gespaard, doch heeft Hem voor ons allen overgegeven. En we kunnen het niet "verklaren". Er zal nooit een moment komen in de eeuwigheid (vergeef me dien onzin) dat we uitgekeken en uit-gezongen zullen zijn aangaande dat mysterie. Daar zullen we eeuwig niet "bij" kunnen. Denkt eens aan: God komt naar de aarde toe, grijpt onze natuur aan, laadt Uw vuile zonde als schuld op Zijn schouders, en sterft weg in den eeuwigen dood. Even daarvoor, gaat God in Christus staan voor en temidden van 't goddelooze rot en laat Zich bespuwen en slaan en verguizen en vertrappen. Straks trekt er een floers over de zon; zij mag haar licht niet uitzenden over dien Mensch Gods, dien God-mensch. En dan gaat het al dieper, al dieper. En dit is 't bange: er is geen einde! Het is de last des toorns Gods en die is oneindig. Het is den *eeuwigen dood*!

Zóó mag ik het zeggen: de Godmensch brult Zijn eeuwige angsten uit in den kreet: O Mijn God, waarom verlaat Gij Mij?! (Waarom kan ik er geen milliarden van uitroep teekens achter zetten?) En dat doet Hij voor U! Voor de vijanden Gods. Voor hen die Hem in 't aangezicht slaan.

Dat noemt de Schrift Gods goedertierenheid. Tiert God niet van goedheid als Hij zelf Uw schuld draagt en wegdraagt? Er zijn geen drie partijen. Er zijn slechts twee partijen: God en mensch. En God draagt de schuld van den mensch weg door 't wonder van Zijn Zoon's vleeschwoording en vreeselijk werk. Er

is geen moment in Jezus' leven en sterven, dat we niet mogen zeggen: Daar hangt, brult, klaagt God! Zeker, zeker, Hij deed dat alles in de menschelijke natuur, doch let er op: Hij deed het! Het heil is des Heeren! De Heere onze gerechtigheid! O, eeuwig mysterie! Ik kan U niet doorgronden! Ik kan slechts aanbidden. hier weidt mijn ziel met een verwonderd oog. We kunnen het in steeds lieflijker akkoorden zingen: Dat Zijne goedertierenheid tot in der eeuwigheid is!

Ja, David weent en zucht in den nacht.

Doch zijn Zoon heeft in eeuwigen nacht: "met sterke roeping en tranen geofferd"; Heb. 5:7. Het was David ook die van Hem zong: "Ik roep des daags doch Gij antwoordt niet, en des nachts, en Ik heb geene stilte!" Psalm 22:3.

En Hij kon het niet zeggen: Verlos Mij om Uwer goedertierenheid wille! Hij neemt in Zijn klaagzang dit vreeselijke couplet op: Gij verbrandt Mij en versmelt Mij, en verlaat Mij, om Uwer gerechtigheid wille, o Heere!

O ja, de Heere heeft de stem des geweens in diepen nacht gehoord. Ook is David gered en verlost. Zijn wederpartijder zijn geweken; ze worden als in een oogenblik beschaamd. En terwijl David nu zingt in den hemel van 's Heeren goedertierenheid worden zijn vijanden o zoo moede van zuchten en schreien in de hel.

Doch wij zien Jezus, met heerlijkheid en eere gekroond. Want door 't wonder van "de werking der sterkte Zijner macht" en "de uitnemende grootheid Zijner kracht die Hij gewrocht heeft in Christus" kwam Jezus uit den bangen nacht des eeuwigen doods terug. Doch nu: Christus Jezus Triumfater!

Wij zien Hem, doch door de tranen heen.

Want we zijn nog tusschen de bergen, in de valleien der schaduwen des doods, temidden van vijanden, en ook in de bedeeeling der zonde en schuld.

Doch in den nacht hopen we op Zijne goedertierenheid.

En Hij hoort onze stem.

Straks verandert Hij die stemme des geweens in de stem eens orgels.

"Ze juichen, ook zingen zijn".

G. V.

NOTICE

If you wish to subscribe to "De Reformatie" please send your subscription to:

Mr. R. Schaafsma
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Michigan.

Subscription price: \$4.25 per year.

The Merciful Blessed

The Beatitudes can be divided in the first four and the last three. The first two speak of the citizen of the heavenly kingdom as being poor in spirit and therefore he mourns. In the next two he is described as being meek and also that he hungers and thirsts. Together they express something negative. Pointing to the inward condition of the citizen of the heavenly kingdom from the spiritual point of view.

There is a divine simplicity and at the same time a deep thought expressed in these words of our Lord Jesus. No, not like the man of the world who tries to tell us that the simplicity of these words makes religion acceptable. In fact, if any, these words are a condemnation of man as he is by nature. Take for instance the promises connected with these sayings and one finds that it is utterly inconceivable to apply them to the man of the world.

The merciful are blessed. The last three beatitudes express the positive side of the character of the citizen. Also here it is impossible to explain these words and apply them to natural man. Sometimes they have been explained to mean when any one sacrifices him or her self for the sake of humanity, God will be merciful to them. Thus it was during the last world war, the blood of natural man given for the sake of the country was compared with the blood of Atonement of the Lord Jesus Christ. And also today this text is used for many philanthropical purposes. Is not the world extremely busy? Drives of diverse institutions for the purpose of charity in many cases find their inception in this word of Scripture.

But Scripture always speaks of and concerning a peculiar people.

God's people are poor in spirit.

They mourn and they are meek.

They hunger and thirst after righteousness.

And they alone are the Merciful.

Hence, they alone shall obtain mercy.

Beautiful word this word Merciful. It is closely connected with the well-known word Grace. Grace is one of God's virtues that makes Him the Beautiful One. The adorable and desirable One. The One who is really lovable. Therefore God is also Good, because He is beautiful. And when we say good we mean God is absolutely good in His ethical perfections. Mercy is the blessedness of the will and desire, seeking tenderly Himself as the highest good, because God is always in perfect sympathy with Himself.

Here, in the words of the text, it is a virtue which finds its seat in the emotions. Not merely as an impulse, as something just for the moment. God is eternal and is without impulses. He is the same today, yesterday and forever. But in Him is eternally the operation of His emotional will to reach a certain object or purpose.

And again this love of God reveals itself when He reaches His purpose in the revelation of the thing as being perfectly glorious. Or, in connection with the creature, His purpose is to bestow a certain good upon it, that it may become glorious.

Speaking of the citizen of the heavenly kingdom, while in the midst of this sinful world, it is applied a little different. For he is also a creature. Hence it cannot mean that He shall also seek the glorious end in Himself neither the fountain of mercy is to be found in Him. God's purpose and its final end is always Himself. And His mercy toward men must serve that divine purpose. Therefore, God's mercy in the citizen of the heavenly kingdom is God's tender affection bestowed upon Him whereby He seeks His people, changes them inwardly, dwells and lives in them. He, through His Spirit, implants that love wherewith He loves Himself, making them graceful and showing them His divine pity. And thus they become the Merciful.

Thus it is a virtue in the child of God. Whereby they become tender hearted. First of all, toward God as the object of the highest good. He loved His people first and consequently they return His love. That is the keynote of their lives. It expresses their feelings, primarily, an inward emotion as a readiness to feel and to think tenderly of their God. In the second place, and that for the sake of God, the same feeling toward others. The two together therefore, the inward feeling both in relation to the Lord and the brethren, the inward inclination of desiring God. Seeking His face and showing our tender feelings to the brethren. Declaring that God is not only merciful, but that He is the God of *all* Mercy. Who is blessed for ever and ever and to Whom belongs all glory, being the beginning and the end of all that is good and who alone must receive the praises.

Needless to say, when answering the question, who are the merciful, that this can never be applied to the man of the world. The word general is a misfit when applied to grace, mercy, lovingkindness or any other of the christian virtues. The beatitudes speak of one kind of people, pictured from a seven-fold point of view. Moreover, the text reads, They are filled with mercy, *not* they became merciful or they showed mercy. But they are filled with mercy, by someone else. The King of His Kingdom filled His subjects with mercy. That is something you cannot find in this sinful world. The world is never filled with the spiritual gifts of God. True it is, they make a show for a little while, but it is only a show and only for a little while. Besides, we know from the Word that the mercy of the world is plain cruelty. The world never bothers itself with the inward disposition of the heart. Even the glittering works of charity are the result of the unregenerated heart and must be called by that name. Love for the neighbor? Love for the neighbor without the love of God and the love for God, mercy toward the neighbor

without receiving the mercy of God, are nothing less than unselfishness at the best. Reason why the world is satisfied with formal deeds never searching the heart.

But the Lord does search the heart. He does not consider actions apart from the heart. And before Him actions are of no account, unless they are the result of His grace.

The citizen of the Kingdom is pictured from the point of view of His inward feelings. He is tender hearted and in complete sympathy with the God of his salvation, because he possesses the life of the Kingdom of heaven, a life renewed by the operation of the Holy Spirit, with the result that he longs and seeks after God. His delight is the presence of his God and Christ.

And he reveals it. Because he is filled. Evidently meaning that it flows over in him. The heart that tested the mercy of the Lord can manifest mercy. Or to put it in other words, when the mercy of God is ours, that is, if we learned to see God's mercy in the forgiveness of our sins through the blood of Jesus Christ, it follows from the very nature of the case, that we are tender hearted, filled with lovingkindness, having pity on others and that for God's sake.

And thus it brings him to continual and deeper knowledge of self. A man filled with mercy looks for sin in self first of all. He knows sin to be sin and to be *his* sin. Resulting in true humility. He will humble himself before the face of his God from day to day. He will be humble as a citizen in the Kingdom of his God and he will be humble before the brethren. Thus he is able to deny himself, not being haughty and not seeking his own honor and glory. He is indeed made ready for service. And he will be satisfied as long as the cause of his God prospers.

This is also in harmony with the citizen of the Kingdom when we keep before us the beatitudes as a whole. They called the citizens as being poor in spirit, one who mourns and who is meek, while he hungers and thirsts after righteousness. It does not take a rich man but one who is poor to know what it means to be poor. There is no room for boasting about riches when one has none. Spiritually the poor in spirit have nothing to boast of and you may depend upon their judgment. Thus it requires a man filled with mercy to appreciate mercy, the mercy of his God. He knows and feels and pities.

That is also his blessedness. Is the knowledge of being a recipient of mercy such a blessedness? It surely is. It will make and keep him humble. It will cause him to depend upon God alone. His eyes are fixed upon God's works of mercy, that is upon the cross of Jesus Christ, the merciful High Priest.

That is his blessedness because it is of great comfort. Mercy is the gift of the grace of God. Therefore, it is God's own work resulting in peace of heart and mind. Seemingly all things remain the same according to the judgment of the world. Besides, often

many things are against him. He is poor and despised according to the standards of natural man. He cannot get along with the men of this world and they do not understand him when he speaks of that mercy and the God of his mercy. Yet, God through Christ has revealed Himself through His Spirit to and in him. Thus he knows: I am a citizen of the heavenly Kingdom.

And he shall obtain mercy. From the starting point until the finish God will provide of His mercy.

The starting point is the knowledge of his misery. There the Lord revealed His mercy. And while there is a tremendous distance between this beginning and the point of arrival, that is the eternal glory. But God's mercy is sufficient and able to travel the full length of the road.

From day to day God's mercy cannot become exhausted for it is eternal. New every morning. Sufficient in the midst of all kinds of enemies and in all circumstances. Also sufficient in both life and death.

And presently we shall see Him face to face obtaining His mercy to the full in the eternal morning.

W. V.

Communication

From a certain brother we received the following missive:

Dear Brother:—

I read your article on "Loopers" and found you in complete accord with other ministers writing on this very interesting topic.

All the ministers, you included, show no sympathy for the "looper". All the ecclesiastics are opposed to him. But does this mean that his doing is groundless?

The "looper", as compared with the minister, is but an ordinary layman, generally a pariah.

Now according to the teaching of Paul in I Cor. 3, *all* the ministers are Christ's gifts to the laymen. Is this teaching not opposed to the view that, let us say, 500 laymen *must* be shepherded by one minister? Does it not follow from this teaching of the apostle that the 500 laymen are to regard themselves as the sheep of as many pastors as the denomination of churches possesses within a certain district or limit? If I am a member of a certain local church with one minister, does Paul say to me: "You must stay with that church. The other churches round about you with their respective ministers are dead to you. I, Paul, in the name of the Lord, forbid you to listen to the different gifts which God gave to His churches. These gifts are not for you to benefit from". Does not the apostle

seem to teach the very opposite? Does he not stress the fact that all the ministers with all their gifts belong to all the churches? Should the clergy frown upon the layman who rejoices in the various gifts God gave to the churches and thus to the individual member? Does the clergy do right when it declares such a one a sinner?

Reading the aforesaid chapter, I find that the laymen say, "I am of Paul;" and others, "I am of Apollos." This means that the laymen were divided into groups and that each group had chosen its preacher. Just as we do today. And our ministers approve of this. But Paul says, "Not so." They are all yours. How can this be true, if the ministers maintain that listening to more than one minister is sin?

Is it right for our ministers to declare these persons "loopers" just because they listen to all the gifts that God gave His churches? Could it not be that these "loopers" are, more than the others, interested in serious religious life? Why denounce them?

Dear brother Ophoff, will you kindly answer these different questions and publish your answers in the following issue of "The Standard Bearer"? I think that in the Netherlands they are also interested in these questions.

Your Brother,

REPLY

The view to which the writer of the above communication is addicted, if I understand him correctly, is this: All the ministers of all the churches of a certain district (churches of the same denomination) belong to, and are thus the pastors of, the sum and total of members of all these churches. Therefore the member of local church A has the right to hear, and should hear, all the pastors of all the churches. Hence, this Sabbath he hears his own pastor; the next Sabbath he goes to listen to the pastor of church B. On the Sabbath following, the pastor of church C spies him in his audience. And so on. Now my correspondent maintains that this practice and the view from which it springs is grounded upon the teaching of Paul in I Cor. 3. Let us see what the apostle actually teaches in this chapter. Wrote the apostle, "And I, brethren, could not speak unto you as unto spiritual, but as unto carnal, even as unto babes in Christ. . . . For are ye not carnal: for whereas there is among you envying, and strife, and divisions, are ye not carnal, and walk as men? For while one saith, I am of Paul: and another, I am of Apollos; are ye not carnal?"

What the apostle here strikes at is the party spirit that was rife in this local church in the city of Corinth. The one party would have nothing or little of Paul. Its man was Apollos. Then there was a group in this church who felt nothing for Apollos and swore by Paul. I suppose that when Paul was in the pulpit, this group

remained at home, or perhaps attended divine service very reluctantly. And the followers of Paul did likewise when Apollos preached.

Now this doing Paul denounces as springing from the flesh. What may be the sin which this evil practice of following a man involves one? This may be known from what we read at verse 22 of this chapter, "Therefore let no man glory in men." Thus, persons who follow a man, it makes no difference who this man may be, glories in a man. Now to glory in a man (or in men) is a great sin. To glory in a man is to make a god of that man. To glory in man is sheer idolatry, atheism. This accounts for it that the apostle rebukes the party spirit in the church at Corinth with such vehemence. There were members in that church who deified him. Others were idolizing Apollos. Each group had its idol. So, the apostle, therefore, reasons with them as follows, "Who then is Paul, and who is Apollos," 'Are they your gods in whom you are to glory, or are they your servants'?" They are but ministers by whom ye believed, even as the Lord gave to every man? "I have planted, Apollos watered; but God gave the increase. So then neither is he that planteth any thing (members in the church at Corinth made gods out of these planters, and this though they, these planters were nothing), neither is he that watereth; but God that giveth the increase." Thus God is all. Paul and Apollos and Cephas are in themselves nothing. Therefore let no man glory in men. Glory in God, in the Lord. Pay Him your homage. And to Him only is your homage due. For He is God and none else. Let no man glory in men. For all things, thus also Paul and Apollos, are your's.

What now is the meaning of Paul's statement, "All things, thus, Paul and Apollos, are your's". The context makes it plain that the meaning of this statement is, "All things, Paul and Apollos, are your's, that is, they are your servants and thus not your gods in whom ye may glory. And so the apostle concludes, "Whether Paul, or Apollos, or Cephas, or the world, or life, or death, or things present, or things to come; all things are your's; and ye are Christ's; and Christ is God's." Thus (such is the truth here presented), ye are not Paul's or Apollos', but ye are Christ's. So far is Paul and Apollos from being gods to you, that they are your ministers by whom ye believed. Hence, glory in God, not in man.

Such then is here the teaching. Now it is for me hard to see how my correspondent can justly base his view on this teaching. The sole point to Paul's reasoning is that the minister of the gospel, no matter how talented he may be, is no god to be worshipped as such, but a mere man, by himself absolutely nothing, a mere servant of his sheep, whose calling is to preach to them the Word, that by that Word his sheep may believe. How now can this teaching do service as a ground for the view that all the pastors of all the

churches of a certain district are the pastors of the sum and total of members of all these churches.

But does not the apostle say to the church at Corinth "Paul and Apollos and Cephas are yours"? Let us see. The apostle in this final verse of this chapter reasons from the general to the particular thus: All things are yours, absolutely all things. Life and death, Satan and the wicked, things present and things future, whatever you may want to name, all is yours. Hence, whether Paul, he is yours. Whether Apollos, he is yours. Whether Cephas, he is yours. For all things are yours. But does it now follow from this that if Paul and Apollos and Cephas each had in the city of Corinth his own congregation, the members of the church shepherded by Paul might regularly pass by their own church, if they so chose, to hear Cephas or Apollos and that the members of the other two congregations might do likewise? Can it be this what the apostle meant to tell us. It cannot be. Such a practice would result in chaos. God certainly is not a God of chaos but of order.

Let us concentrate on the individual. Let us name him brother A. Now in a sense it is true that all things are his, all the pastors in the world are his, both christian and modern, both dead and living. But it certainly does not follow from this that brother A is in duty bound to hear all these pastors preach. No, says our correspondent, not all, of course, but some, namely the good pastors, who truly preach the Word, and then of these true servants of God, the few that live within his reach. But according to our correspondent, the necessity under which the apostle brings us is that, whereas, *all* things are ours, we must hear all things, that is, hear them preach. So rightly considered, his view that only the few shall be heard, is in conflict with what he considers to be the teaching of this statement of Paul. So our correspondent must do one of two: either maintain that all must be heard (which, of course, is impossible) or concede that the statement 'all is yours' cannot possibly serve as a ground for his view. And truly it cannot. For when the apostle says "all is yours", he certainly cannot mean that every minister of the gospel is "yours", in the sense that you must hear them all preach.

But the particular practice which I called wrong in my writings consists in a member regularly passing by his own church to hear another certain minister. To do this is to show a party spirit. And it is this spirit that the apostle condemns. The reasoning of the apostle is not against my contention but in favor of it.

In fine, the members should make it a practice to attend divine service in their own church, should listen to the pastor that God gave to the church where they belong. This is the pastor that they also chose. Further, the pastor and his flock, certainly, belong to-

gether. The pastor is responsible for his flock also on the Sabbath. His duty is to feed his own. And the duty of the sheep is to be fed by their pastor. How then could the Scriptures anywhere be teaching that they may pass by and are even under the necessity of passing by the shepherd that God gave them to attend divine services elsewhere. It is not true that the pastor of congregation A is also the pastor of congregation B and C. It is not true that the ministers of three such congregations have all three congregations as their flocks. The fact of the matter is this: The minister is the pastor of that flock alone which called him and whose call he accepted. And the members are the sheep of that pastor alone whom they called and to whom they were joined as flock. The view that the minister is pastor of churches other than the one that called him, is rooted in a principle of church polity that is not to be found in Scripture.

Now, let me face point-blank the correspondent's questions. He asks, "If I am a member of a certain church with one minister, does Paul say to me, You must stay with that church?" Yes, this is what Paul said. He said it through his ordaining pastors in various churches. The correspondent asks, "Did Paul say to me, The other churches round about you with their respective pastors are dead to you". No, Paul did not say this. These other churches and their pastors are not dead to me and to my congregation. Upon the meetings of Classis and Synod our churches seek one another, serve one another with advice and work together for the coming of the kingdom. So does each church with its pastor place its gifts in the service of all the churches. It is plain that there are other ways in which the member of a certain church may benefit from the gifts of the other pastors than by regularly hearing them on the Sabbath when he should be attending services in his own church. This, I am convinced, is not the Lord's way but the way of sinful flesh.

My correspondent writes, "Reading the aforesaid chapter, I find that the laymen say, 'I am of Paul,' and others, 'I am of Apollos'". This means that the laymen were divided into groups and that each group had chosen its preacher. Just as we do today."

Here my correspondent places the action of a church consisting in its calling a pastor on a level with the sinful action of the various parties in the church in Corinth consisting in each glorying in and thus deifying a man. Now this should not be done. To do so is to maintain that when a church calls a pastor, it commits a big sin and that a flock is living in sin through its having a pastor of its own. Now if this were true then all the apostolic churches lived in sin; for each had its own pastor. If this were true then the apostle Paul committed a big sin through his ordaining pastors in the various churches.

G. M. O.

Eternal Life

This is life eternal, that they may know thee, the only and true God, and Jesus Christ whom thou hast sent.

John 17:3.

Eternal life. It is a boon unspeakably good. But just what is it? How is it to be described or defined? Is it heavenly felicity? Is it to be identified with holiness, with purity of heart? Christ says that to know God is eternal life. Mark you, not to know *about* Him but to know *Him* is life eternal. It is a knowing that springs from experiencing His power to save from sin, to deliver from the power of sin, to conform such who by nature are children of the devil, according to the image of His Son. The carnal seed in the church, the children of disobedience, who keep not His covenant, know about Him, about His power to save; for the Gospel is preached also to them. They, too, together with God's believing people, are come unto Mount Zion, and unto the city of the living God, the heavenly Jerusalem. They, too, behold, in a glass, the glory of the Lord. They are even enlightened, and are perhaps tasting the heavenly gift, and are being made partakers of the Holy Spirit and may be tasting the good Word of God, and the powers of the world to come. Yet they do not actually know God, as they have never experienced that power of His by which He quickens the dead, sanctifies the unholy, that power through the exercise of which He causes the vile yet elect sinner to partake of His divine nature. Hence, though they know much about God and about His redeeming power, they know not God. They are like one who, though well informed respecting the competence of a certain famed physician in the treatment of bodily disease, has never himself experienced that competence.

But it is not sufficient to say that to know God is to experience His redeeming power. Consider, that, according to Scripture, this power, as exercised, is the power of His love, so that to be saved by Him forms the certain evidence of being His beloved. Scripture lays much stress on this. "But God commendeth His love toward us, in that, while we were yet sinners, Christ died for us (Rom. 5:8). But God, Who is rich in mercy, for His great love wherewith He loved us, even when we were dead in sins, hath quickened us together with Christ (Eph. 2:4, 5). And walk in love, as Christ also hath loved us, and hath given Himself for us an offering and a sacrifice to God for a sweet-smelling savor (Eph. 5:1). Even as Christ also loved the church, and gave Himself for it; that He might sanctify and cleanse it with the washing of water by the word (Eph. 25, 26). "Behold, what manner of love the Father hath bestowed upon us, that we should be called the sons of God: . . . (I Jo. 3:1). Hereby

we perceive the love of God, because he laid down his life for us (Jo. 3:16). But that he loved us, and sent His Son to be the propitiation for our sins (Jo. 4:10). Unto Him that loved us, and washed us from our sins in His own blood, and hath made us kings and priests unto God and the Father (Rev. 1:5)."

It is worthy of note that nowhere in Holy Writ do we come upon a statement that reads, "But God, for His great love wherewith He loved us, causes His sun to rise over us, sends us rain, causes our land to yield abundantly, and blesses us with bodily health." The reason is that the certain evidence of God's love of His people is not His prospering them in a material sense but His redeeming them from all their sins. God's sending His people prosperity is no surer or greater indication that He loves them than His sending them adversity. He sends them the one as well as the other in His love. From this it follows that by itself material prosperity is no sign and pledge of God's love (the contention of the exponents of common grace). The pledge of His love is a new heart. And if so, then the certain indication of His hatred of some, is His determination not to save them. And as to material riches, they are gifts of love only if the recipient be a believer. If it were true that such riches as enjoyed by the wicked betoken God's love, it would have to be considered strange that not one statement to this effect can be found in all the Scriptures. So far is Holy Writ from teaching that God prospers materially the wicked in His love, that it teaches the very opposite, to wit, that to the wicked prosperity is a slippery place on which He sets them.

It is altogether understandable that God's bestowing upon His people the gift of salvation should be the pledge of the love which He bears them, that the power by which He saves is the power of His love. Consider what His saving His people means. It means that He washes them in the blood of His only begotten Son, thus making them to partake of His divine nature, that He takes them into His house and to His heart as His children that they may everlastingly dwell with Him and be satisfied by His likeness. How then could His saving them not be the expression of His love.

And so it is likewise understandable that God's bestowing upon the wicked material riches is a doing expressive not of His love but of His wrath. This is understandable. For so far are such riches the means by which God softens the hearts of wicked men, that the more He prospers them, the more they taunt Him, the more vehemently they say, "Who is the Lord," the more determined they become in their resisting Him. And as he determinedly willed this sinful reaction, the contention that also the prosperity of the wicked is to be regarded as the expression and the undoubted testimony of God's love, is grounded neither in Scripture nor in reason.

Now if the power by which God saves is the power

of His love, it follows that knowing God is experiencing His love. However, knowing God is more than experiencing the power of His love in the sense of unconsciously undergoing its benign operations. Knowing, it is to be considered, is always an act of man's conscious soul. If a person, who is critically ill, is not conscious of his undergoing a successful operation, he does not know and is thus not rejoicing in the prospect of a speedy recovery. So it is in the sphere of grace. To know God's love is to consciously experience, and thus to taste, its power. It is thus of necessity knowing oneself as forgiven and saved unto God, and as possessing in Christ the right to draw near unto Him. Now whereas this knowledge is the fruitage of an act of Christ's Spirit which consists in His testifying with the spirit of God's believing people that they are God's children and are thus vested with Christ's righteousness and washed in His blood from their sins, and whereas the Spirit is so active in the hearts of believers only when they, by God's mercy, are forsaking their sins and turning more and more to Him the living God, it follows that to know God is to walk before His face in newness of life. A believer, who is living in sin, does not, while unrepentant, know God. The more earnestly believing people mortify their members which are upon the earth—fornication, uncleanness, inordinate affection, evil concupiscence, and covetousness, which is idolatry—and the more diligent they are in putting off anger, wrath, malice, blasphemy, filthy communication out of their mouth and in putting on the new man, which is renewed in the knowledge after the image of him that created him, the more vividly do they know God, and thus know that they are God's children. And the less diligently they are in this respect, the less vividly do they know God.

Now if knowing God is undergoing the operation of the power of His love, it is it once a tasting that God is gracious, lovely, glorious. God being the inclusion of all perfection and virtue, is gracious, lovely, glorious. And in His love, He also beautifies His chosen people, by nature ugly, through cleansing them from sin in Christ's blood, conforming them according to Christ's image and everlastingly causing the heavenly fulness that dwells in Christ and of which God is the eternal fountain, to abound in them. And they know themselves as saved, do His people, as God's Spirit testifies with their spirits that they are His children. Thus a heavenly gladness fills their souls. Now this joyful awareness of what they are in Christ—kings and priests unto their God—is their tasting that God is good. Still all has not been said. Knowing God is also beholding Him with a sanctified and heavenly organ of perception, and, as so beholding, a being satisfied by the spiritual beauty of His nature as revealed in Christ.

So, to know God is to be like Him and thus to love and delight in Him. It is to stand in His presence in the consciousness of being the objects of His delight.

It is, in a word, having fellowship with Him.

Now to so know God is life eternal. If so, it follows that eternal life is more than mere existence. It is heavenly perfection, joy and peace. It is the gladness that springs from the consciousness of being God's son in Christ. It is to see the heart of Christ's God. It is therefore even something better than the blissful existence of Adam in the state of integrity. Adam, too, during the duration of his sinless state knew and walked with God. But he did not pray, "Bless the Lord, o my soul, and forget not all His benefits: Who forgiveth all thy iniquities; Who healeth all thy diseases; Who redeemeth thy life from destruction." He therefore was not tasting the pardoning, saving, love of God. He saw not God as He is, as he saw Him not in the face of Christ. And the glory of his existence was earthy. God's believing people, on the other hand, are new creatures. Their glory is heavenly, as they bear the image of the Lord from heaven. And they see God as He is, as they behold Him in the face of Christ. And they have life eternal, life everlasting and heavenly. For they know God, the only true God.

It is solely because God is only and true that knowing Him is life eternal. He is the only God. In distinction from the creature, He is the foundation of His own being and the well-spring of His own existence. He is thus in and of Himself and in respect to the creature, the fountain of all life and goodness, so that the goodness of His people—their love and holiness and wisdom—is His goodness shed abroad in their hearts. Hence, He is truly God and none else. Beside Him, the righteous One, there is no righteousness; beside Him Who is love, there is no love; beside Him, the mighty One, there is no might, strength, power, so that not to know Him is to know and be unrighteous, unholy, unlovely, foolish, vain. Thus not to know Him, the only God, is death with all its concomitants: damnation, curse, hell.

Being the only God, He is the true God. He is all that a being must be in order to be God. He thus stands opposed to falseness, unrealness, vanity. He is the true, eternal, simple, immutable essence. As compared with Him the creature is nothing. He is the highest essence, truth, good. He is pure being. He possesses not but is truth, righteousness, love, wisdom, might, power. And between His being and the revelation of it in word and deed, there is perfect agreement, so that to know His word is to know Him. He thus also stands over against lying and falsehood. He is not a man, that He should lie; neither the son of man, that He should repent: He hath said, and shall do. He hath spoken and shall make it good (Num. 23:19). He is true God over against error. His knowing is determinative. He therefore, knows all things as they are and all things are as He knows them. His knowing is consequently correct and unchangeable. It is living and absolute. It is essential in God and thus

precedes all things. It is one with His being. His Word, law, Gospel is therefore pure truth. He is the original truth; the fountain of all truth, the truth in all truth; the ground of the truth, of the true being of all things, of their capability of being known and thought; the ideal of all truth, of all ethical being, of all rule and law, according to which the being and revelation of all things must be appraised; the fountain and origin of all knowledge of truth in every sphere the light wherein we alone can see light, the sun of spirits.

Being the true God, He is the rock. Through His unchangeable firmness, He is the eternal support of His people, their shield, their defence, their fortress. As true God, He is the faithful One, keeping covenant trust, the faithful and dependable resort of His people. So, to know Him is life eternal.

However, God is known, in the sense described above, only in and through Christ. "This is eternal life, that they may know thee—and Jesus Christ whom thou hast sent." And the reasons? Firstly, in Him dwells all the fulness bodily—the fulness of grace and truth of which Christ's God is the eternal fountain. So the Father willed—willed that of this fulness of which He, the Christ, was to be the meritorious source, He should also be the eternal seat and channel. And this He is. Thus He is everlastingly the true bread of His people, their living water, the true vine in whom they everlastingly abide and as so abiding bear fruit, the head of the church, the chief cornerstone of God's temple, their truth and light, and thus their very life.

He is their light. He sustains to them the relation of light-source, so that knowing Him, they walk not in darkness but have the light of life. They are not merely outwardly illuminated. There is such an outward illumination. It consists in being enlightened by the truth without being made to love the light. That Christ is the light of His people means that in Him they are light, and thus have life abiding in them—the life that is light, truth, love, holiness.

Being their life and light and truth, He is their way to the Father, the triune Jehovah. He is the only way. Hence, no man cometh unto the Father but by Him. No man can know the Father except in and through Him. He, therefore, who is pitted against Christ knows not God, is shut out from the presence of the Father, the God and Father of our Lord Jesus Christ, thus the God of mercy and grace. Such a one is thus unloved and unblest.

If Christ is light and life, the seat and channel of the grace and truth that is the portion of God's people, it follows that He is also the radiance of the Father's glory, thus the face in which the redeemed see and know God. God has a face. If He had not, the believers would never be seeing Him. And that they shall see Him, the God and Father of Christ, is promised them. Said Christ, "Blessed are the pure in heart,

for they shall see God." The believers will see Him, not, to be sure, His essence, which is invisible, but His face and thus Him. For His face is radiant with the beauty of His infinite perfection, with the glory of His invisible Self, so that, beholding His face, believers see Him, God, His very heart, the love of His heart, by the power of which they were saved. And God's face is Christ Jesus. For He is the Father, and the Father is in Him, and the words that He speaks, He speaks not of Himself: but the Father that dwelleth in Him, He doeth the works.

God's face is Christ—the Christ as He brings Himself forward for all that He is. And He is the Lamb of God, Who took away the sins of the world by His suffering and death; the way, the truth, and the life; the resurrection and the life; the Christ with whom God's believing people were crucified, buried, and raised up together and made to sit in heavenly places in Him; the Christ Who ascended into heaven, was crowned there with power and glory and Who now gathers His church and rules His people by His Spirit and His Word; the Christ, Who can pray for His people and save them to the uttermost, because He is the Lamb, "as it had been slain" and because in Him now dwelleth all fulness bodily; the Christ, finally, Who shall roll up the heavens as a scroll and cause the elements to burn, that the new heavens and the new earth may appear and that His people with Him may appear in glory. This Christ is the face of God. Beholding Him, the redeemed see God. Knowing Him, they know God. Loving Him, they love God. Dwelling with Him, they dwell with God. For His love is the love of God. His beauty is God's glory. Where He is, there is God. Of the fulness that dwelleth in Him, God, the triune Jehovah, is the creative fountain, so that the Father is in Him. He therefore is in the absolute sense God's Christ and as such the Christ of His people.

However, God's face, which is Christ, God's people in this life see through or in a glass. And this glass is the Scripture. Hence in this life, God's believing people stand not before God's very face but before this face as reflected by the Scriptures. It is for this reason that believers feel themselves attracted to the Word. It is in the Word that they behold the face of God Whose grace they are ever being made to experience. But the reflection of God's face in the Scriptures is dark. "For now we see through a glass, darkly" (I Cor. 13:12). This can be explained. Objectively by the circumstance that the language of Scripture is earthy as are also the symbols through which Christ in His Word speaks to His people of the glory of His Father and of Himself. In the Scriptures Christ appears as the true bread, the living water, wine, milk, as the door and the way, as the lamb and the altar, as the morning-star, as the sun

that shines in our heaven. It is thus in a speech that is earthy, that the Scriptures were written. The Scriptures being earthy, believers behold an earthy image of God's heavenly face, which is Christ. Thus as compared with God's very face, this image, this glory of God as reflected by the earthy Scriptures is, must be, dark. And it is well that it is thus. For how could believers now in this life have God's face as the direct object of their vision? The dazzling radiance of that face would destroy them. In this life then, the believers do not see God as He is, as they do not see Him face to face. But the promise is that they shall. And by this promise they live. For they want to see His face directly, behold with pure and heavenly eyes His glory. Their desire shall be granted. They shall see Him face to face. Then they shall know as they are known. And their joy will be full. And in heavenly language they shall everlastingly cry out His praises. For they will then be like Him, their God. He, Himself, has said it. "And we shall see Him as He is, for we shall be like Him." It is not the ideal of essential likeness that is here promised, but a likeness that will consist in believers' being holy, as He is holy.

"This is eternal life that they may know thee. . . . and Jesus Christ *whom thou hast sent*". It is the Christ whom *God has sent*, that must be known, if God is to be known—this Christ and none other, the Christ whom He *sent* into the world, into our grief and hell and whom He raised unto our justification. In His name only is their salvation.

G. M. O.

1904-1939

WEDDING ANNIVERSARY

On December 1, 1939 our dear parents,

CORNELIUS LUBBERS

and

AGGIE LUBBERS-Van Putten

will D. V., celebrate their 35th wedding anniversary.

Our prayer and desire is that the Lord, Who has spared them these many years, may in His gracious care provide for them in the future, and that the "sure mercies of David" may constantly be their portion.

Their children

Mr. and Mrs. Arthur Berens

Rev. and Mrs. Geo. C. Lubbers

Mr. and Mrs. John C. Lubbers

Mr. Peter Jacob Lubbers

Mr. and Mrs. Cornelius Jelsma

Miss Henrietta Bernice Lubbers

Mr. Henry Lubbers

Hudsonville, Michigan

We Would See Jesus

And there were certain Greeks among them, that came to worship at the feast: The same came therefore to Philip, which was of Bethsaida of Galilee, and desired him, saying, Sir, we would see Jesus.

John 12:20, 21.

And there were certain Greeks among them that came up to worship at the feast. It indicated that they had embraced the Messianic hope, as had the Magi from the East, who had come, some years previous, to Christ's cradle. As the Magi, so in all likelihood these visitors had been brought in contact with this hope by the Jews in the Dispersion. Having embraced this hope, they came up to worship at the feast. And they come, wanting to see Jesus. They make known their desire to Philip. It is not necessary to conjecture how they had come into the possession of the knowledge that Philip was Christ's disciple. We may be satisfied with the bare report that they knew. Philip's consultation with Andrew must doubtless be attributed to his reluctance to disturb Christ with these strangers, these uncircumcised proselytes. Andrew, it must be, thinks it best to yield to the request. This they do. Together they go to Jesus and tell Him.

Hearing, Christ is jubilant. And He has reason. The coming of these Greeks marks the beginning of the fulfillment of prophecy—of the prophecy to the effect that the gentiles "shall come to thy light, and the kings to the brightness of thy rising," that they shall gather themselves together and come to Him, that they shall come from afar and be nursed at His side, that then He should see, and flow together, and that His heart should then fear and be enlarged; "because the abundance of the sea shall be converted unto thee, the forces of the Gentiles shall come unto thee" (Isa. 60:3-5).

So, beholding these Greeks, and having learned their desire, he exclaims, "The hour is come that the Son of Man shall be glorified. Glorified He shall be as the head of His church, which is His body—His church upon which He shall pour His Spirit, that, as Spirit filled, it may everlastingly give Him glory.

But to this glory the Father leads Him through suffering and death. He understands. Even God's way with the corn of wheat, tells Him, "Except a corn of wheat fall into the ground and die, it abideth alone; but if it die, it bringeth forth much fruit." This seed is Christ. Except He die, He abideth alone, thus abideth without His people. But if He die, He bringeth forth much fruit. Thus He must die, that, as dead, He may be raised with His own unto justification and glory. It is only through His dying, through His bearing the burden of God's wrath against the sin of His

people, that He becomes the true vine with branches, the head with body, His church, the cornerstone with living stones, partaking of His life and built up a spiritual house.

He knows this. He will therefore not love His present earthy life and shun the cross. For then He would lose His life and perish with His people. He accepts His cross. He thus will save His life and be crowned with glory, He and His people, who with Him will suffer and die and be crucified that they may be raised up together and be made to sit together in heavenly places in Him.

Let His disciple be mindful of all this. Let them, too, deny themselves, take upon them their cross and follow Him. Let them be resolved to lose their life and fill up the measure of His suffering, that they may be honored by the Father and raised up by Him and be clothed with Christ's glory.

But what is this that we now hear Him say? "Now is my soul troubled; and what shall I say? Father save me from this hour." This is a cry of anguish! And it is uttered by the Saviour. His soul is troubled (not His spirit). His soul will again be troubled in the garden, when He will pray, "O My Father, if it is possible, let this cup pass from me. . . ." So here, "Father save me from this hour." How that cross terrifies His soul, now that His hour has finally come! Would He then repudiate His cross? He is the obedient servant. His meat and drink is also now to do the will of His Father. But it can be expected that the anticipation of what the immediate future holds in store for Him, fill His soul with dread. Has He not become like unto His brethren in all things, sin excepted? His aversion to His cross forms certainly the unmistakable evidence of His true humanity. And mark now the strength of His obedience. However troubled His soul may be, He prays for His cross, when He says, "But for this cause (the cause of suffering and dying for His people), I came into this hour. Father, glorify thy name."

How the zeal of God's house consumes Him. "Father, glorify thy name!" Lay the burden of Thy wrath upon me, that I may bear it. Exhibit through My cross, the glory of Thy love, Thy mercy, Thy wisdom, Thy power. Let the billows of Thy wrath pass over Me. Then will Thy name be glorified. And the Father answers, "I have glorified it, and will glorify it again." The Father has glorified His name, through Christ's labors in the past. And He will glorify it through the cross and its fruitage.

But let His disciples attend to this reply of God to the prayer of Christ. "This voice came not because of Me, but for your sakes. Now is the judgment of the world; now shall the prince of this world be cast out. And if I be lifted up from this earth, will draw all men unto Me."

Now is the judgment of the world. . . ." Of the

world that lieth in darkness. Why is now its judgment? It is about to crucify God's Son, thus very Righteousness, Holiness. For this, it now has opportunity. For God now places Him in man's power, delivers Him up to Jew and Gentile. And the world chooses to crucify Him, the Holy One! So does it appear that sin is exceedingly sinful, that man is desperately wicked, that thus God's appraisal of him is true, and that the doom of the wicked is highest justice. But whereas the cross is at once the instrument through which God saves His people from their sins and frees them from the dominion of Satan, it must needs follow that when the wicked have done venting their terrible spite upon the Holy One, the judgment of the world is at hand, as also the time for the casting out of the prince of this world. And their doom is certain. For Christ is about to be lifted up from the earth to the cross and from thence He will ascend into heaven and be exalted at the right hand of the Father. And through His Spirit and His Word He will draw all men (His people) to Himself. And He will reign in the midst of His enemies until God shall have put them all under His feet.

G. M. O.

NOTICE

Please look at the subscription date on your Standard Bearer: if you are in arrears please send your subscription money (money order) to the treasurer:

Mr. R. Schaafsma
524 Henry Ave., S. E.

THE ANVIL

I paused one day beside the blacksmith's door,
And listened to the anvil ring the evening chime,
And looking in, I saw upon the floor,
Old hammers, worn with beating years of time.

'How many anvils have you had,' said I,
To wear and batter out these hammers so'?
'Just one', he answered, with a twinkling eye,
'The anvil wears the hammers out, you know'.

And so, I thought, the Anvil of God's Word,
For ages sceptic blows have beat upon;
Yet, though the noise of infidel was heard,
The anvil is unworn — the hammer's gone!

Selected.